

ת"פ 24704/09/15 - מדינת ישראל נגד יאסר אבו סולב, מהדי הואשלה

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 24704-09-15 מדינת ישראל נ' אבו סולב (אסיר) ואח'
בפני כבוד השופט אהרון משניות

המאשימה	מדינת ישראל
הנאשמים	נגד 1. יאסר אבו סולב (אסיר) 2. מהדי הואשלה (אסיר)

נוכחים:

ב"כ המאשימה - עו"ד שירה חרל"פ

נאשם 1 וב"כ - עו"ד אורי בן נתן בשם עו"ד שאדי נאטור

נאשם 2 וב"כ - עו"ד אורי בן נתן

הכרעת דין

א. כתב האישום

כתב האישום שהוגש נגד שני הנאשמים מייחס לכל אחד מהם עבירה של סיכון חיי אדם במזיד בנתיב תחבורה, לפי סעיף 332 (2) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977, להלן: החוק; וכן עבירות של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק; הסגת גבול, לפי סעיף 447 (א) לחוק; והחזקת מכשירי פריצה, לפי סעיף 409 לחוק; ועוד עבירה של קבלת נכס שהושג בפשע, לפי סעיף 411 לחוק; ושתי עבירות של התפרצות למקום מגורים וגניבה, לפי סעיף 406 (ב) לחוק. בנוסף, יוחסה לנאשם 1 עבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה, לפי סעיף 10 לפקודת התעבורה [נוסח חדש] התשכ"א - 1961 (להלן: הפקודה), עבירה נוספת של נהיגה ללא רישיון רכב, לפי סעיף 3 לפקודה וכן עבירה של נהיגה ללא ביטוח, לפי סעיף 2 לפקודת ביטוח רכב מנועי התשל"ל - 1970, ואילו לנאשם 2 יוחסו גם שתי עבירות של הפרת הוראה חוקית, לפי סעיף 287 (א) לחוק.

מכתב האישום עולה כי בתאריך 3.9.2015 סמוך לשעה 9:00 בבוקר, נסעו הנאשמים יחד עם אדם נוסף אשר זהותו אינה ידועה למאשימה (להלן: האחר), ברכב מסוג מיצובישי גאלאנט, מ"ר 8140717 (להלן: "הרכב"), בו נהג הנאשם 1, בכביש 31, כביש דו סיטרי, בו נתיב אחד לכל כיוון, מכיוון צומת שוקת לכיוון צומת להבים, כשלצדו יושב האחר ואילו נאשם 2 יושב מאחור. במהלך נסיעתם, עקפו הנאשמים משאית מסוג פול טריילר שנסעה לפנייהם, תוך שהם חוצים פס ההפרדה רצוף שהיה מסומן בכביש. סייר אוויר של משטרת התנועה שהיה באותו זמן במסוק מעל כביש 31, הבחין

במעשיהם של הנאשמים ודיווח על כך לשוטרים האחרים.

בעקבות כך, בוצעה חסימה משטרתית בכיכר המזרחית של הכניסה ליישוב להבים, על ידי שוטר - עד תביעה 8 רס"ם מוטי כהן (להלן: רס"ם מוטי), ומתנדב - עד תביעה 22 שוקי אלעזר (להלן: שוקי) לבושים במדי משטרה, כשלידם ניידת משטרתית עם אור כחול מהבהב. המתנדב הבחין ברכב של הנאשמים וסימן להם לעצור לבדיקה. בתחילה האטו הנאשמים את מהירות הנסיעה כדי לברור את הרכב, בהתאם להוראות המתנדב, אולם לאחר שזה התקרב לעברם, האיצו את מהירות נסיעתם, חצו את הכיכר ונסעו במהירות על כביש 31 לכיוון להבים. בעקבות זאת, עלו השוטרים והמתנדב לניידת והחלו במרדף אחר הנאשמים, כשהמסוק המשטרה עוקב אף הוא אחר הרכב הנמלט. הנאשמים המשיכו בנסיעה פרועה שבמהלכה עקפו בפראות רכב שנסע לפנייהם, כשהם חוצים פס הפרדה לבן, ובהמשך עקפו כלי רכב נוספים שנסעו לפנייהם, תוך סיכון של רכב שנסע בנתיב השני, שנהגו נאלץ לסטות לשוליים כדי למנוע תאונה.

הנאשמים הגיעו במהירות לכיכר חדשה שמחברת בין כביש 31 לכביש 6, ופנו שמאלה לכיוון להבים, תוך שהם עוקפים רכב נוסף, ומסכנים משאית שנסעה בנתיב הנגדי, שנהגה נאלץ לסטות לשולי הכביש. הנאשמים התעלמו מתמרור עצור בכניסה ללהבים, ונכנסו ליישוב בנסיעה פרועה, בלי לתת זכות קדימה לנהגים אחרים, ובהמשך אף נכנסו לכביש חד סטרי נגד כיוון התנועה, תוך סיכון כלי רכב אחרים.

במהלך כל הנסיעה, ניידת משטרה המשיכה לדלוך אחרי הנאשמים, עם אורות מהבהבים וסירנה, עד שהנאשמים נכנסו במנוסתם לרחוב ללא מוצא, והתנגשו בקיר מגן בקצה הרחוב. הנאשמים והאחר נמלטו מהרכב, ונכנסו תחילה לחצר בית ברח' החרצית 9, כשנאשם 1 נותר להסתתר בתוך מלונת כלב בחצר הבית, ואילו נאשם 2 ברח לגן ילדים סמוך והסתתר במחסן שבחצר. שני הנאשמים אותרו ונעצרו, ואילו האחר נמלט ולא אותר.

על גופו של נאשם 1 נמצאו כפפות צמר שחורות ומסכת פנים שחורה, ברשותו של נאשם 2 נמצא טלפון נייד מסוג LG-4 שנגנב ימים אחדים קודם לכן, ביום 1.9.2015, ואילו ברכב שבו נסעו הנאשמים נמצאו כלי פריצה רבים, ובכללם 5 מברגים בגדלים שונים, שני מספרי חיתוך וכן מגזרי תיל. מכתב האישום עולה כי נאשם 1 נהג ברכב ללא ביטוח, ובלי שיש לו רישיון נהיגה, ולמרות שתוקף רישיון הרכב פג.

בגין כל המעשים הללו מייחסת המאשימה בפרט האישום הראשון לשני הנאשמים עבירות של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, הסגת גבול והחזקת מכשירי פריצה, ואילו לנאשם 1 לבדו מיוחסות עבירות של נהיגה ללא רישיון נהיגה, נהיגה ללא רישיון רכב ונהיגה ללא ביטוח.

בפרט האישום השני, מייחסת המאשימה לשני הנאשמים עבירה של קבלת נכס שהושג בפשע, ונטען בו כי ביום 13.6.2015, נפרץ ביתו של אדם ביישוב מדרך עוז, ונגנבו ממנו כלי רכב וציוד רב נוסף, ובכלל זה טלפון נייד מסוג LG-3 שנתפס ברכב ששימש את הנאשמים במעשים המתוארים בפרט האישום הראשון.

בפרט האישום השלישי מיוחסת לשני הנאשמים עבירה של התפרצות למקום מגורים וגניבה, ונטען בו כי בלילה שבין

31.8.2015 ו-1.9.2015, פרצו הנאשמים לבית במשק 22 במושב ניר משה, מבעד לאחד החלונות בסלון הבית, וגנבו שני כלי רכב, מתוך שלושה שהיו בחניה, באמצעות מפתחות שנטלו מהבית. כמו כן גנבו מהבית מחשב נייד, טלפון נייד מסוג איפון 4, טלפון נייד נוסף מסוג LG-4 שהיה עדיין באריזה המקורית, וכן מצלמה מסוג קנון, מוט סלפי ורמקול נייד. רוב המוצרים הללו, נתפסו ברכב שנזכר בפרט האישום הראשון.

גם פרט האישום הרביעי מייחס לשני הנאשמים עבירה של התפרצות למקום מגורים וגניבה, ונטען בו כי ביום 3.9.2015 לפנות בוקר, התפרצו הנאשמים לבית ברח' השעורה 41 באחוזת אתרוג במרכז שפירא דרך חלון שפתחו, וגנבו מהבית מחשב נייד, כסף מזומן, תיק וארנק, וכן שני טלפונים ניידים, שנתפסו כולם בתוך הרכב שבפרט האישום הראשון.

פרט האישום החמישי מייחס לנאשם 2 לבדו שתי עבירות של הפרת הוראה חוקית, ונטען בו כי נאשם 2 הפר בשני המועדים שנזכרו בשני פרטי האישום הקודמים, את החלטתה של ועדת השחרורים, שקבעה כי עליו לשהות במעצר בית לילי, לאחר ששוחרר ממאסר.

ב. הראיות

1. המענה לכתב האישום

כתב האישום הוגש ביום 13.9.2015, ורק כעבור למעלה מחצי שנה - ביום 20.3.2016, השיבו הנאשמים לכתב האישום. נאשם 1 טען כי אמנם היה ברכב, אולם האחר שלא נתפס נהג בו. הנאשם הודה בעבירה של הסגת גבול בכך שנמלט מהרכב לחצר הבית שבו נתפס, והכחיש את העבירות שיוחסו לו בפרטי האישום 2 - 4. הנאשם אישר כי פרטי הרכוש הגנובים אמנם נתפסו ברכב, אולם טען כי אין בכך כדי ללמד על ביצוע העבירות שיוחסו לו, וכי יש לו הסבר שלא פורט בעת מתן המענה, לדרך שבה הגיעו אליו פריטים אלו.

נאשם 2 טען כי ישב ברכב במושב האחורי, ולכן לא ניתן לייחס לו את העבירות שקשורות בנהיגה ברכב, ובכלל זה העבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה. לדבריו, היה טרמפיסט ברכב, ואין לו כל קשר לרכוש שנתפס ברכב. נאשם 2 הודה אף הוא בעבירה של הסגת גבול, בגין כניסתו לגן הילדים בניסיונו להסתתר מהמשטרה שדלקה בעקבותיו, אולם הכחיש כל קשר לאירועי ההתפרצות שבפרטי אישום 3 ו-4, וממילא גם כפר בעבירות של הפרת הוראה חוקית, וטען כי לא הפר את הוראות ועדת השחרורים בעניינו.

נוכח כפירת הנאשמים התקיימו הוכחות שבמהלכם נשמעו 10 עדי תביעה במסגרת פרשת התביעה - לאחר שהמאשימה החליטה לוותר על שמיעת עדותן של עדות תביעה 21 ו-22, שלא התייצבו למתן עדות למרות צווי הבאה שהוצאו נגדן - והוגשו 68 מוצגים מטעם התביעה. במסגרת פרשת ההגנה העידו הנאשמים לבדם והוגשו שני מוצגים. העדויות העיקריות במסגרת פרשת התביעה היו של השוטרים שהיו מעורבים במרדף שבסופו נעצרו הנאשמים.

לאחר עיון בכל חומר הראיות, נראה לי כי העדויות העיקריות הללו, הן גם הראיות העיקריות שנדרשות להכרעה עמוד 3

במחלוקות שבין הצדדים, ביחד עם עדויות הנאשמים עצמם שכל אחד מהם מסר גרסה מפורטת בעדותו בבית המשפט. בפרק זה אסקור אפוא את העדויות העיקריות הללו, את עדויות השוטרים שנטלו חלק במרדף מצד אחד, ואת עדויות הנאשמים מצד שני, ובהמשך - בפרק העוסק בדיון והכרעה, אתיחס גם לראיות אחרות, ככל שתידרשנה לצורך הכרעת הדין.

2. עדויות השוטרים שהיו מעורבים במרדף אחר הנאשמים

רס"ם מוטי רשם דו"ח פעולה בתום המרדף, בשעה 09:35, אשר סומן ת/1, ובו הוא מציין כי לאחר מרדף רכוב ורגלי, נתפס נאשם 1, ונמצאו על גופו זוג כפפות ומסכת פנים. כמו כן הוא תיעד את מעצרו של הנאשם בדו"ח מעצר שסומן ת/2. מסלול הנסיעה ברכב שבו נסעו הנאשמים שורטט ע"י רס"ם מוטי במהלך עדותו ב-7 שרטוטים אשר סומנו יחדיו ת/4.

רס"ם מוטי העיד ראשון במסגרת פרשת התביעה ביום 24.5.2016, ותיאר את האירועים במהלך המרדף אחר הרכב של הנאשמים, בדומה לתיאור המפורט שבכתב האישום. לדבריו, במשך כל המרדף היה בקשר עין עם הרכב הנמלט, כשעל הניידת אור כחול מהבהב והיא מפעילה סירנה, ומסוק משטרתי מלווה את המרדף מהאוויר. בהמשך עדותו בחקירה הראשית תאר העד את נסיבות תפיסתו של נאשם 1, והתייחס גם לזיהויו של הנהג.

העד ציין כי כבר בתחילת האירוע הבחין בנהג שלבש חולצה שחורה (עמ' 19, שורות 22 - 28), וכי הוא זיהה אותו בוודאות כשעצר אותו בחצר הבית ברח' חרצית שאליו נמלט רגלית לאחר שהרכב פגע בקיר מגן ונעצר, על פי מבנה גופו הרזה ועל פי החולצה השחורה שלבש (עמ' 22 - 23). עוד ציין העד כי בתוך הרכב נמצאו תיק ומחשבים, וכן 6 - 7 טלפונים ניידים מסוגים שונים (עמ' 20 שו' 19 - 21). בהמשך עדותו ציין העד כי נאשם 1 אישר כי הוא בעל הרכב (עמ' 24 שו' 23), וכי בכיס הימני של מכנסיו נמצאו זוג כפפות בצבע שחור, ובכיס השמאלי נמצאה מסכת פנים שחורה (עמ' 25 שו' 8 - 9).

בחקירה הנגדית של ב"כ נאשם 1 ציין העד כי הוא משרת במשטרה כשוטר תנועה משנת 2000, וכי במהלך שירותו השתתף בעשרות מרדפים, והוא יודע שקיים נוהל משטרתי בנושא זה, אף כי אינו זוכר את כל פרטיו. לדבריו, במהלך האירוע הבחין שהנהג לבש חולצה שחורה, וזה שלידו לבש חולצה אפורה, אולם אינו זוכר פרטים מזהים נוספים. העד זיהה את נאשם 1 באולם הדיונים, וציין כי במהלך המרדף הניידת שבה נסע הייתה צמודה לרכב הנמלט, והוא לא הבחין שהנהג התחלף תוך כדי נסיעה.

העד ציין עוד כי לאחר שהרכב נעצר, הוא מצא במושב האחורי כמה מחשבים ניידים, וכן תיק נשי שבתוכו כמה טלפונים ניידים (עמ' 50 שו' 22 - 30). לדבריו, כל המרדף נמשך כ-5 דקות, שבהם הרכב של הנאשמים נסע במהירות גבוהה ולא שגרתי (עמ' 55 שו' 22), אולם לא היו רמזורים בדרך שבה נסעו (עמ' 54 שו' 13). בהמשך ציין העד כי העיד עשרות פעמים בבית משפט, ואישר כי בשנת 2011 נפתחה נגדו חקירת מח"ש בחשד להפרת אמונים, שעדיין לא נסגרה.

בחקירה נגדית של ב"כ נאשם 2 ציין העד כי במהלך המרדף, הניידת שבה נסע הייתה צמודה לרכב הנמלט, מבלי שהיה רכב אחר שחצץ ביניהם. לדבריו, התנועה בכביש בשעה הזאת לא הייתה עמוסה, ונשמר קשר עין רציף בין הרכבים במהלך כל המרדף (עמ' 78 שו' 16 - 20).

עד תביעה 22 - שוקי העיד שני במסגרת פרשת התביעה, והוא מסר הודעה מפורטת במשטרה ביום 4.9.2015 שסומנה ת/7. העד ציין בהודעתו כי ביום האירוע השתתף בפעילות שגרתית בליווי מסוק, נגד עברייני תנועה על כביש 31, בין שוקת ללהבים, ביחד עם עד תביעה 8, רס"ם מוטי כהן, ועם סייר האוויר רס"ב פרדי ברמי שהיה במסוק. העד מתאר בהודעתו את השתלשלות האירועים בדומה לתיאור האירועים בכתב האישום, ומתייחס בין היתר לזיהוי של מי שנהג ברכב, ובשל חשיבות הדברים אביאם כלשונם:

[...] לציין כי זיהיתי את הנהג שלב(ש) חולצה שחורה אותו תפסנו בסוף בחצר של בית בלהבים והשם שלו אבו סולוב יאסר לא זוכר מס' זיהוי ושזה שישב ליד הנהג היה עם חולצה אפורה אותו לא הצלחנו לתפוס את פניו לא יכול לזהות ומאחורה באמצע ישב בחור עם חולצה כחולה לבן בפנים שאותו תפסנו מאוחר יותר בתוך חצר של בית שמשמש גן ילדים ו(ה)שם שלו מהדי הואשלה [...] (שורות 10 - 14, היעדר סימני פיסוק במקור - א.מ.).

בהמשך ההודעה מתאר העד כיצד נתפסו שני הנאשמים, ובסוף ההודעה בתשובה לשאלה אם זיהה את הנהג בוודאות, הוא משיב: "את הנהג אבל את החשוד השני לפי פנים לא זיהיתי אבל צבע חולצה היה אותו דבר כמו של זה שישב אחורה ואיך שנתפס והתחבא אני בטוח שזה הוא" (שורות 44 - 45).

בעדותו בבית המשפט חזר העד על הדברים שמסר בהודעתו, וציין כי הוא זה שנהג בניידת, שהייתה אמנם סמויה, אבל בעת המרדף היה עליה אור כחול מהבהב, ורס"ם מוטי ישב במושב שלידו ווידא קשר עין רציף עם הרכב הנמלט. העד ציין כי הוא לבש מדים שחורים, אפודה זוהרת וכובע לראשו, וכי במהלך המרדף, הרכב הנמלט נסע בפראות תוך שהוא עוקף בפס הפרדה רצוף, כשהנתיב הנגדי אינו פנוי, באופן שמסכן את הנוסעים ממול ומאלץ אותם לרדת לשולים.

בסופו של דבר הרכב הנמלט נכנס לדרך ללא מוצא, וכשנאלץ לעצור, פרקו ממנו שלושה נוסעים, והעד ביחד עם רס"ם מוטי החלו במרדף רגלי אחריהם. תחילה הגיעו לחצר סמוכה שבה התחבא אחד החשודים במלונה שבחצר, והעד ציין כי היה לבוש בחולצה שחורה. לאחר שעצרו אותו החלו לחפש את החשוד השני, אשר נמצא לבסוף מסתתר במחסן של גן ילדים סמוך, כשלידו סיגריות, מצית וטלפון נייד מסוג LG-4.

בחקירה הנגדית של ב"כ נאשם 1 ציין העד כי בשובו מהמשמרת לתחנת רהט, נאמר לו שלא יכתוב דו"ח פעולה, אלא ימסור עדות במשטרה, וההנחיה נראתה חריגה בעיניו. לדבריו זיהה את נאשם 1 לפי החולצה השחורה שלבש, אולם הוא לא זיהה את פניו, ואינו זוכר פרטי לבוש אחרים שלבש הנאשם. בחקירה נגדית של ב"כ נאשם 2 ציין העד כי רס"ם מוטי היה מפקד האירוע, ושב וציין כי הנהג של הרכב הנמלט לבש חולצה שחורה, וכי זה שישב מאחור לבש חולצה כחולה.

כעולה מכתב האישום, האירוע החל בדיווח של סייר אוויר שדיווח מהמסוק המשטרתי על רכב שמבצע עבירות תנועה. סייר האוויר - עד תביעה 15 רס"ב פרדי ברמי מסר עדות במשטרה ביום האירוע בשעה 12:01 בתחנת רהט, אשר הוגשה וסומנה ת/48. בעדותו תיאר העד את השתלשלות האירועים, בדומה למפורט בכתב האישום, החל מהדיווח הראשוני שמסר על רכב לבן עם גג שחור, שמבצע עבירות תנועה, ובין היתר עוקף בקו הפרדה רצוף, עבור דרך המרדף בכביש 31, כשהרכב הנמלט נוסע בפראות ומסכן נהגים בנתיב הנגדי, וכלה בעצירת הרכב בדרך ללא מוצא, והימלטות החשודים ממנו.

העד ציין כי במהלך כל המרדף ליווה את האירוע מהאוויר, ודיווח כל העת לרס"ם מוטי ולמתנדב שוקי שהיו בניידת שדלקה אחרי הרכב הנמלט. בעניין החשודים שנמלטו מהרכב, העד ציין כי מהמושב שליד הנהג יצא חשוד לבוש חולצה כחולה בהירה ומכנסיים כחולים, אשר זוהה כנאשם 2, ואילו ממושב הנהג יצא חשוד לבוש בחולצת טריקו שחורה ומכנסיים שחורים, שזוהה כנאשם 1. מהדלת השמאלית אחורית יצא חשוד שלישי בעל מבנה גוף מלא שלבש חולצה אפורה. העד ציין עוד כי סייע בהכוונת השוטרים למקומות ההימלטות של החשודים, והמשיך לעקוב מקרוב אחר האירוע עד שנתפסו שני החשודים, תחילה נאשם 1 בחצר הבית שבה הסתתר, ולאחר מכן נאשם 2 שנתפס בחצר של גן ילדים סמוך.

3. עדויות הנאשמים

מכל אחד מהנאשמים נגבתה אמרה ראשונה כבר ביום האירוע, ואמרות נוספות נגבו ימים אחדים לאחר מכן. מנאשם 1 נגבו בסך הכול 4 אמרות ומנאשם 2 - 3 אמרות, וכל האמרות הללו הוגשו כמוצגים. להלן אתאר בקצרה את גרסת הנאשמים, כפי שהיא עולה מהאמרות, לפי סדר כרונולוגי.

נאשם 1

האמרה הראשונה של נאשם 1 נגבתה ביום האירוע בשעה 19:32, וסומנה ת/8. באמרה זו שמר הנאשם על זכות השתיקה, לדבריו מפני ששוחח עם עו"ד רק בטלפון, ולא יכול היה להיפגש אתו באותו יום אלא רק כעבור ימים אחדים. הנאשם סירב לענות לגופו של עניין, וציין רק כי הוא אדם חולה, וכי בעת שהמתין לחקירה הוכה על ידי שוטרים, כאשר שוטר אחד החכה אותו בכתפו, ושוטר אחר הטיח את ראשו בקיר. בסוף העדות ביקש העד לראות רופא ופסיכולוג.

האמרה השנייה ת/9 נגבתה ימים אחדים לאחר מכן, ביום 7.9.2015 בשעה 14:23, לאחר שהנאשם שוחח עם עו"ד, וגם באמרה זו המשיך העד לשמור על זכות השתיקה, וציין רק את תאריך לידתו - 2.2.1988. אמרה שלישית ת/10 נגבתה מהנאשם כעבור 3 שעות, וגם בה המשיך לשמור על זכות השתיקה, וכך נהג גם באמרה הרביעית ת/11 שנגבתה למחרת, ביום 8.9.2015 בשעה 13:31.

נאשם 1 מסר למעשה את גרסתו לראשונה, בעדותו בבית המשפט במהלך פרשת ההגנה, ביום 15.5.2017, ולהלן עיקרי דבריו. בתחילת עדותו בחקירה ראשית ציין הנאשם כי החוקרים היכו אותו (עמ' 163 שו' 14 ואילך), וכי לאחר

החקירה הראשונה פונה לבי"ח סורוקה ושהה שם כל הלילה (עמ' 165 שו' 17). למחרת הובא לבית משפט להארכת מעצר, והסגור הציבורי שייצג אותו בדיון, יעץ לו להמשיך לשמור על זכות השתיקה.

ביחס לאירוע עצמו ציין הנאשם כי באותו זמן עבד עם סוחר ירקות, וכי יום לפני האירוע הלך לבקר את נאשם 2 שהשתחרר ממאסר קודם לכן, וכשביקש ממנו את מספר הטלפון שלו, שמע מנאשם 2 כי אין לו טלפון נייד, ולכן הציע לתת לו טלפון נייד חדש באריזה המקורית, שלדבריו קיבל ממעסיקו, בתמורה ל-800 ₪, שאותם סיכמו ביניהם כי יקבל ממנו למחרת היום. למחרת, מוקדם בבוקר, בא אליו המעסיק שלו, וביקש ממנו שיצטרף אליו בכדי לאסוף כסף מלקוחות בכל מיני מקומות. לאחר שהנאשם מסר דברים אלה, נשאל על ידי בא כוחו אם באותו בוקר של האירוע התקשר אליו המעסיק, ואמר לו כי הוא בא אליו בכדי לאסוף אותו לעבודה, והשיב בחיוב (עמ' 170, שו' 1 - 4).

הנאשם ציין כי המעסיק בא אליו ברכב לבן מסוג מיצובישי, שאותו ראה לראשונה באותו יום, ולא ברכב המסחרי הרגיל של העבודה. לדבריו, תחילה נסעו לכסיפה, לאסוף כסף מאחד הלקוחות, ומשם היו אמורים להמשיך ללקיה ולרהט, אולם הנאשם ביקש כי קודם לכן יעברו בביתו של נאשם 2, בכדי לקחת את הכסף שהיה אמור לתת בתמורה לטלפון הנייד שקיבל מנאשם 1 ביום שלפני כן. כשהגיעו לביתו של נאשם 2, מסר להם אחד מאחיו כי הנאשם יצא דקות אחדות קודם לכן לטיפול רפואי בקופת חולים בחורה.

נאשם 1 ציין כי נסע לכיוון חורה (עמ' 171 שו' 17), וכי בכניסה לחורה הבחין בנאשם 2 בסמוך לטרמפיאדה, וביקש מנהג הרכב לעצור, והזמין את נאשם 2 להצטרף אליהם. נאשם 2 מסר לו כי הוא מגיע מקופת חולים בחורה, וצריך להגיע לרהט, ונאשם 1 ביקש ממנו לשים בתא המטען את השקית שאחז בידיו, ולשבת במושב האחורי, כשהוא - נאשם 1 יושב במושב שליד הנהג.

הנאשם התבקש להבהיר את נושא הבעלות על הרכב, וציין כי שמע לראשונה, להפתעתו, בחקירה בתחנת המשטרה, כי הרכב רשום על שמו, והוסיף כי מעולם לא קנה רכב כזה, ולא העביר בעלות על הרכב ביום 1.9.2015, כפי שעולה ממסמכי הבעלות, וכי הרכב היחיד שרשום על שמו הוא רכב מסוג ניסאן ששייך לאחיו (עמ' 175 שו' 12). הנאשם נשאל גם על רכב מסוג יונדאי סונאטה שרשום על שמו לפי רישומי המשטרה, החל מיום 30.8.2015, והשיב כי גם על כך אינו יודע דבר.

הנאשם המשיך לתאר את השתלשלות האירועים, וציין כי המעסיק שלו שלדבריו נהג ברכב, החליט משום מה לא להיכנס ללקיה, אלא לנסוע ישר לרהט, בכדי לאסוף כסף מלקוחות, ולהביא את נאשם 2 לאן שהיה צריך להגיע. בדרכם לרהט, כשעברו בכיכר שליד להבים, הנהג פנה פתאום לכיוון להבים, וכששאל אותו הנאשם לפרש מעשיו, נמנע מלהשיב.

כשהתקרבו לכניסה ללהבים, הבחין הנאשם במסוק שחג מעליהם, ושמע את נאשם 2 צועק מאחור שיעצרו. הנהג נלחץ, נכנס לחניה סמוכה ונתקע במדרכה, וכשהרכב נעצר, פתח את הדלת ונמלט מהמקום, וכך עשו גם שני הנאשמים, אולם כעבור זמן קצר הגיעו אליו שוטרים חמושים וכללו אותו באזיקים בלא התנגדות, ואחר כך היכו אותו

בגבו ובכתפו בלא הצדקה. לדבריו, לא היה מחסום משטרתי בכיכר להבים, וגם בנסיעה מתחת לגשר לא הבחין בדבר, והוא ראה את המסוק לראשונה כשהיו בתוך להבים, כשבמקביל שוטרים חמושים התקרבו אליהם.

בהמשך עדותו נשאל נאשם 1 מדוע אינו מוכן למסור את שם המעסיק שלו שנהג ברכב, והשיב כי אינו רוצה להסתכסך, ואינו רוצה להפליל אנשים אחרים. הוא הוסיף עוד כי רישיון הנהיגה נשלל ממנו בעבר וכי אסור לו לנהוג, אולם הוא נמצא בתהליך של הוצאת רישיון נהיגה חדש. אשר לחפצים שנמצאו ברכב, טען נאשם 1 כי הרכב אינו שלו, ואין לו כל קשר לחפצים הללו. בתשובה לשאלות של ב"כ נאשם 2 מסר נאשם 1 כי המעסיק שלו מתעסק גם בשיווק טלפונים ניידים, וכי קיבל את הטלפון שמסר לנאשם 2 מהמעסיק שלו, כשהוא עדיין באריזה המקורית, והמעסיק ביקש בעבורו 800 ₪, שאותם התחייב נאשם 2 לשלם, לאחר שהגיע לידי הטלפון.

בתחילת החקירה הנגדית חקרה ב"כ המאשימה בהרחבה אודות זכות השתיקה שנאשם 1 התמיד בה בכל חקירותיו במשטרה. נאשם 1 ציין בתחילה כי לא התאפשר לו לשוחח עם עורך דין בחקירתו הראשונה, מפני שעורך דינו היה בחופשה באותו יום, אולם הוא התקשה להסביר כיצד נרשם מפיו באמרה הראשונה ת/8 כי הוא עצמו שוחח טלפונית עם עורך דינו, והדברים אף הוקלטו בהקלטה של החקירה - ת/8ב, שהושמעה לו במהלך עדותו בבית המשפט. לבסוף טען כי אינו זוכר (עמ' 186 שו' 26).

הנאשם גם התקשה להסביר מדוע לא נועץ בסנגור ציבורי, אף שחתם על טופס שבו מוסברת לו זכות זו - ת/8א, ולבסוף טען כי אינו זוכר שחתם על טופס כזה (עמ' 190 שו' 4). בהמשך עדותו הוא טען כי לא היה מודע לאפשרות להיות מיוצג ע"י הסגוריה הציבורית בדיון המעצר, אף שבדיון בעניינו ייצג אותו סנגור ציבורי, והוא - נאשם 1, הודיע כי אינו רוצה שהסגוריה תייצג אותו, כעולה מפרוטוקול הדיון בתיק מ"י 5578-09-15 מיום 4.9.2015, שסומן ת/68. הנאשם טען עוד כי עורך דינו יעץ לו לשמור על זכות השתיקה גם בהמשך חקירותיו במשטרה ולמסור את גרסתו רק בבית המשפט, אולם התקשה להסביר מדוע לא מסר את הגרסה המלאה בדבר המעסיק שנהג ברכב שרשום על שמו, גם כאשר השיב לאשמה בבית המשפט (עמ' 222 שו' 27 ואילך).

בהמשך החקירה הנגדית נשאל הנאשם אודות נסיבות מסירת טלפון נייד לידי נאשם 2, וציין כי יום לפני האירוע, הגיע עם המעסיק, ברכב המסחרי של המעסיק, בתום יום העבודה, בשעת צהרים מוקדמת, לביתו של נאשם 2, במיוחד בכדי להביא לו טלפון נייד (עמ' 211 שו' 14 - 16), ולאחר מכן המעסיק החזיר את נאשם 1 לביתו בפזורה ליד ערוער. בהמשך עדותו, הנאשם שב וטען כי למחרת, ביום האירוע, המעסיק בא לאסוף אותו מביתו בבוקר ברכב מיצובישי לבן, שהנאשם ראה לראשונה באותו יום, והוא לא ידע להסביר מדוע המעסיק לא בא ברכב המסחרי הרגיל שיש לו, וגם לא ידע להסביר מדוע המעסיק רשם את הרכב הלבן על שמו של הנאשם. לדבריו, המעסיק שלו ניצל אותו לרעה, ולכן הוא - הנאשם כועס עליו (עמ' 220 שו' 5 - 11).

בהמשך העדות הנאשם מתאר את האירוע עצמו, בדומה לתיאור שמסר בחקירה הראשית, וטוען כי ברח מהרכב מהמושב שליד הנהג, מפני שנכנס ללחץ כשהבחין לפתע שמסוק משטרתי רודף אחריהם. בסוף החקירה הנגדית, הנאשם הכחיש שנתפשו על גופו כפפות שחורות וכובע גרב שחור, והכחיש גם כי הסתתר במלונה בחצר של בית עובר למעצרו.

נאשם 2

כאמור לעיל, מנאשם 2 נגבו 3 אמרות, שבראשונה מהן מיום האירוע, שסומנה ת/12, שמר אף הוא על זכות השתיקה, אולם באמרה השנייה ת/13, מיום 7.9.2015, שיתף הנאשם פעולה בחקירה, והשיב לשאלות שנשאל. לדבריו, ביום האירוע אכן היה בחורה כדי להשיג אישור רפואי למכון כושר, אולם בסופו של דבר לא הסדיר את נושא האישור מפני שפקיד של קופת חולים שהיה בכניסה אמר לו שהרופא יצא (עמ' 3 שו' 41 - 54). ולאחר מכן היה צריך להגיע לרהט, וכשעמד בכיכר הכניסה לחורה, עצר לידו רכב ובו נאשם 1, שהציע לו טרמפ, והוא נענה להצעה. כשהגיעו לכיכר להבים הראשונה, עמד איש בכיכר כלשוננו, והורה להם לעצור. מי שנהג ברכב, שזהותו אינה ידועה לנאשם, אכן עצר, ולפתע המשיך בנסיעה לכיוון להבים ואף נכנס לתוך הישוב. בשלב מסוים שמע הנאשם צעקות ורעש של מסוק באוויר, וכשהרכב נעצר, הוא יצא ממנו וברח, כמו יתר הנוסעים ברכב, לדבריו בשל אינסטינקט בסיסי, עד שנעצר ע"י המשטרה.

בהמשך עדותו ציין הנאשם כי לאחר שהרכב נמלט בנסיעה מהירה מהמחסום המשטרתי, הוא ביקש מהנהג לעצור, אך הנהג לא הגיב, ולכן מרוב פחד הוא כופף את ראשו, ולא הבחין במתרחש בחוץ. בסוף האמרה נשאל הנאשם אודות טלפון נייד שנתפס אצלו בעת שנעצר, והשיב כי אינו זוכר אם תפסו עליו טלפון, אולם בכל מקרה הטלפון הנייד אינו שלו, ואולי הוא שייך לבחור שהיה באוטו כלשוננו.

למחרת היום, ביום 8.9.2018, מסר העד אמרה נוספת, מפורטת יותר מקודמותיה, אשר סומנה ת/14, ובתחילתה ציין הנאשם כי הוא מוותר על התייעצות עם עורך דין, והוסיף כי שוחרר ממאסר בתנאים בחודש מאי קודם לכן, ולא הפר את תנאי שחרורו. כשנשאל אם היה בצפון בחודש יוני השיב כי אינו זוכר, אולם הכחיש כי ביום 13.6.2018 היה בשוב מדרך עוז הסמוך לעפולה (שממנו נגנב הרכוש שנזכר בפרט האישום השני).

לדבריו, ביום האירוע עלה כטרמפיסט בכניסה לחורה על הרכב שבו נסע נאשם 1, כשבדיו שקית ובה מכנסי טרנינג שחורות, חולצה ירוקה וכפפות שחורות, שלדבריו נועדו לאימון בחדר כושר, כשהכפפות נועדו להרמת משקולות. הנאשם ציין כי הניח את השקית בתא המטען, מפני שהיו בה נעלי ספורט שנדף מהן ריח רע, וכשאמר לו החוקר כי הבגדים המרופטים והמטונפים שהיו בשקית אינם מתאימים לחדר כושר, השיב כי הוא עני.

הנאשם נשאל היכן היה בלילה שבין 31.8 ו-1.9 (המועד שבו בוצעו המעשים המפורטים בפרט האישום השלישי) והשיב כי היה בביתו במעצר בית, בהתאם לתנאי שחרורו. לדבריו, הטלפון הנייד שהיה ברשותו אבד כשבוע לפני מעצרו, והוא אינו זוכר את מספרו, אולם מדובר בטלפון פשוט מסוג נוקיה, שאחיו גאסם קנה לו עם שחרורו ממאסר. הנאשם ציין כי אינו מכיר מושב בשם ניר משה, וכלל לא היה באזור נתיבות מאז שחרורו. בהמשך החקירה טען הנאשם כי אינו מזהה את החפצים הגנובים שנמצאו בתא המטען של הרכב, והכחיש כל קשר לאירוע הפריצה שמתואר בפרט האישום השלישי. כמו כן הכחיש הנאשם כל קשר לכלי הפריצה שנמצאו בתא המטען של הרכב.

בהמשך נשאל הנאשם היכן היה בלילה שבין 2.9 ל-3.9, והשיב כי היה בבית, ואינו יודע מי ראה אותו בבית. הוא הכחיש כל קשר לאירוע הפריצה במרכז שפירא שנזכר בפרט האישום הרביעי, וטען כי אינו מזהה את המחשבים הניידים

ומכשירי הטלפון הניידים שנמצאו ברכב, ונגנבו באירוע האמור. בהמשך הוצג בפניו טלפון נייד מסוג LG-G4 שהיה ברשותו בעת מעצרו, והנאשם טען כי אינו מזהה את הטלפון, והכחיש כי היה ברשותו.

כשהוצגו בפניו תמונות שונות שהוצאו מתוך הטלפון האמור, של אנשים שונים שהוא מכיר, ותכתובות שבהן מוזכר שמו, טען הנאשם כי אין לו מושג מי כתב את הדברים, וטען כי יכול להיות שמישהו אחר משתמש בשמו. כך טען גם כאשר נשאל כיצד עדות התביעה 21 ו-22 שמכירות אותו, מסרו כי מספר הנייד שלו שבאמצעותו מתקשרים אליו, הוא אותו מספר של כרטיס סים שנמצא בתוך הטלפון האמור - 054-7857085. עם זאת, הנאשם התקשה להסביר כיצד חוקר שהתקשר למספר שנרשם בטלפון האמור כשייך לגאסם אחיו של הנאשם, אכן הגיע לאחיו של הנאשם, ושב והכחיש כי הטלפון האמור, שנגנב ימים אחדים קודם לכן במושב ניר משה, נמצא בכיס מכנסיו בעת מעצרו.

נאשם 2 העיד אף הוא במסגרת פרשת ההגנה, מיד לאחר עדותו של נאשם 1. בתחילת עדותו בחקירה הראשית, הוא מזכיר לראשונה כי יום קודם ליום האירוע, הוא קיבל מנאשם 1 טלפון נייד, והבטיח לשלם שלו 800 ₪ בתמורה לכך. לדבריו, נאשם 1 הבחין בו בכניסה לחורה, כשהיה בדרכו לחורה לחפש אותו - את נאשם 2, בעקבות דברי קרובי משפחתו, לאחר שלא מצא את נאשם 2 בביתו. בידו הייתה שקית שבה חליפת טרנינג ונעליים שהדיפו ריח לא נעים, ולכן שם את השקית בתא המטען של הרכב שבו נסע נאשם 1, ועלה לרכב למושב האחורי, בכדי לקבל טרמפ לרהט שאליה ביקש להגיע.

כשהגיעו לכיכר הראשונה של להבים, הבחין הנאשם כי מישהו מסמן להם לעצור, אולם מי שנהג ברכב המשיך לנסוע בנסיעה לא טבעית כלשונו של נאשם 2, ולכן הוא ביקש מהנהג לעצור, אולם הנהג המשיך בנסיעה עד שנכנס ללהבים, כשבמשך הנסיעה הנאשם 2 מרכין את ראשו בגלל פחד שחש. בכניסה ללהבים הבחין הנאשם במסוק מעליהם, וכשהרכב נעצר לאחר נסיעה קצרה בתוך להבים, ברחו כולם מהרכב, וגם הוא ברח, לדבריו באופן אינסטינקטיבי בשל הפחד שחש.

הנאשם אישר כי יצא מהרכב עם טלפון נייד מסוג LG-G4 שאותו קיבל מנאשם 1 יום קודם לן, והנאשם אישר עוד כי חשד שהטלפון גנוב בגלל המחיר הנמוך - 800 ₪ שנאשם 1 ביקש עבורו (עמ' 268 שו' 26 וכן עמ' 272 שו' 23 ואילך). לדבריו, כשנתפס הכחיש שהטלפון שלו מפני שלא רצה להפליל את נאשם 1. בסוף החקירה הראשית הכחיש הנאשם כל קשר לחפצים הגנובים שנמצאו בתא המטען של הרכב שבו נסע כטרמפיסט.

החקירה הנגדית התקיימה בישיבה שלאחר מכן, ביום 20.7.2017, ובתחילתה ציין הנאשם כי הוא מתגורר בפזורה, בין כסייפה לחורה וכי הוא מכיר את נאשם 1 שנים רבות. בהמשך נשאל הנאשם למה התכוון כשציין שהנסיעה ברכב ביום האירוע, לאחר שהנהג לא ציית להוראה לעצור, הייתה לא טבעית, והשיב כי הנהג נסע במהירות גבוהה מהרגיל ואף "קצת השתולל" כלשונו (עמ' 285 שו' 19), והמשך ציין "שאולי הייתה הנסיעה קצת פראית" (עמ' 287 שו' 6).

בהמשך עדותו התייחס הנאשם לטלפון הנייד שנמצא ברשותו בעת שנעצר, וציין כי קיבל את הטלפון מנאשם 1 יומיים קודם ליום האירוע, ולא יום קודם כפי שהעיד בחקירה ראשית, וכפי שנאשם 1 מסר באופן עקבי בעדותו. הנאשם

התקשה להסביר את ההבדל בין הגרסה שלו ובין הגרסה של נאשם 1, וציין כי הוא עצמו טעה בתחילה, וכשחשב שוב על הנושא, הגיע למסקנה שקיבל את הטלפון יומיים קודם, היינו ביום 1.9.2015.

הנאשם אישר כי קיבל את הטלפון באריזה המקורית, ואף הספיק להשתמש בו עד שנעצר, באמצעות כרטיס הסיים שהיה במכשיר. לדבריו, לאחר שאיבד את הטלפון הפשוט ששימש אותו בעבר, הוא רצה להשתמש בטלפון מסוג גלקסי 4 שהיה בשימוש אחד מבני המשפחה, אלא שנשבר לו המסך, וכנאשם 1 ביקר אצלו לפני יום האירוע, הוא לקח את הגלקסי הישן ואמר שינסה למסור אותו לתיקון, ונתן לנאשם 2 את ה-LG החדש.

הנאשם לא ידע להסביר מדוע נאשם 1 לא סיפר על הגלקסי הישן, ומסר גרסאות סותרות באשר למועד תחילת השימוש בכרטיס הסיים. תחילה אמר שלא השתמשו בו קודם לכן, וגם מכשיר הגלקסי לא עבד, ולאחר מכן כשעומת עם העובדה שממחקר תקשורת עולה שנעשה שימוש בסיים ביום 29.8, טען לראשונה כי נאשם 1 היה אצלו בבית עוד לפני 1.9 ובביקור זה לקח את הגלקסי ואת הסיים, ואולי הוא השתמש בו במועד שעלה ממחקר התקשורת (עמ' 293 שו' 17 ואילך).

לפי גרסה חדשה זו, שלא בא זכרה קודם לכן, הביקור ביום 1.9 היה ביקור שני, יומיים - שלושה לאחר הביקור הקודם, ונאשם 1 הגיע אליו עם אדם נוסף שלא הכיר, ואמר לו שלא ניתן לתקן את הגלקסי, והביא לו את ה-LG. לדבריו, כשנחקר במשטרה הכחיש קשר לטלפון הזה, מפני שחשד שהוא גנוב, ולא רצה להפליל את נאשם 1.

לקראת סוף החקירה הנגדית, הנאשם סירב בתוקף להשיב לשאלה מי נהג ברכב (עמ' 302 שו' 18 ואילך וכן עמ' 313 שו' 16 ואילך), ובהמשך אישר כי עשה שימוש בטלפון ה-LG כבר ביום 1.9 בכדי להתכתב עם כמה אנשי קשר שלו באמצעות ווטסאפ. בסוף החקירה הנגדית הנאשם שב והכחיש כל קשר לאירועי ההתפרצות שנזכרו בפרטי האישום השני, השלישי והרביעי, וטען כי בכל אותם לילות היה בביתו, ביחד עם אמו (עמ' 311 שו' 20).

ג. טענות הצדדים והסוגיות שבמחלוקת

1. טענות ב"כ המאשימה

ב"כ המאשימה סיכמה טיעוניה בתום שמיעת עדויות הנאשמים, וטענה כי יש לתת אמון מלא בעדויות השוטרים שנטלו חלק במרדף, אשר זיהו בוודאות את נאשם 1 כמי שנהג ברכב, ואת נאשם 2 כמי שישב ברכב במושב האחורי, ויש להעדיף על פני הגרסאות הבעייתיות שמסרו שני הנאשמים בעדויותיהם. לדבריה, הנהיגה הפרועה של נאשם 1 מחייבת את הרשעתו בעבירה של סיכון חיי אדם במזיד בנתיב תחבורה, בין היתר בהסתמך על הלכת הצפיות, וכן את הרשעתו בעבירות של נסיעת רכב בלא רישיון נהיגה, בלא רישיון רכב, ובלא ביטוח.

ב"כ המאשימה טענה עוד כי יש להרשיע גם את נאשם 2 בעבירה של סיכון חיי אדם, למרות שהוא ישב במושב האחורי, מפני ששני הנאשמים היו שותפים למזימה של פריצות לבתים וגניבת רכוש, כאשר אירוע הפריצה האחרון התרחש שעות

בודדות לפני שהנאשמים לא עצרו במחסום משטרת, אירוע שבעקבותיו החל מרדף אחריהם, שבמהלכו בוצעה העבירה של סיכון חיים. לכן, נאשם 2 היה שותף למטרה של הנהיגה הפרועה של נאשם 1 - להימלט מהמשטרה, וכפועל יוצא מכך הוא נהיה מבצע בצוותא של עבירה זו.

ב"כ המאשימה הוסיפה וטענה כי יש לדחות מכל וכל את הגרסאות שמסרו שני הנאשמים בעדויותיהם, הן בשל חוסר ההיגיון והסתירות הרבות שיש בהן, והן בשל העובדה כי מדובר בגרסה כבושה ביחס לנאשם 1, ובגרסה מתפתחת ולא עקבית ביחס לנאשם 2. כמו כן היא טענה כי קיימת חזקה תכופה שקושרת את הנאשמים לשני אירועי הפריצה האחרונים, ובמיוחד לאירוע האחרון, נשוא פרט האישום הרביעי, שאירע שעות אחדות לפני האירועים נשואי פרט האישום הראשון.

2. טענות ב"כ נאשם 1

לעומת זאת, ב"כ נאשם 1 טען כי היו מחדלי חקירה בכך שלא נלקחו טביעות אצבע מהרכב, ובכך שלא נערך מסדר זיהוי. כמו כן, לא נשמר קשר עין רציף מהרגע שהנאשמים נמלטו מהרכב ועד שנעצרו. זאת ועוד, רס"ם מוטי אישר כי תלוי ועומד נגדו תיק מח"ש בחשד לעבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, והוא אף היה עצור 4 ימים במהלך החקירה. כמו כן, הוא הרבה לטעון שאינו זוכר פרטים שונים שנשאל לגביהם בחקירה הנגדית. לטענתו של ב"כ נאשם 1 יש בכל אלה כדי לכרסם בעדותם של השוטרים רס"ם מוטי והמתנדב שוקי, ולעורר ספק באשר לזהות הנהג ברכב. זאת ועוד, לטענתו, גם בהנחה שנאשם 1 נהג ברכב, אין מקום להרשעתו בעבירה החמורה של סיכון חיי אדם אלא בעבירה קלה בהרבה של פזיזות ורשלנות בנהיגה ברכב, לפי סעיף 338(א)(1) לחוק.

בהמשך סיכומיו התייחס ב"כ נאשם 1 לעבירות הרכוש, וטען כי לא ניתן לטעון לקיומה של חזקה תכופה ביחס לפרט האישום השני, בשל משך הזמן שעבר מאז אותו אירוע, ועד מעצרו של הנאשמים כשהרכוש הגנוב ברשותם - כשלושה חודשים. לכן, לטענתו, לא ניתן להרשיע את הנאשמים בעבירה החמורה של קבלת נכסים שהושגו בפשע, כי אם רק בעבירה הקלה יותר של החזקת רכוש החשוד כגנוב, לפי סעיף 413 לחוק העונשין, כאשר הוא מאשר כי ניתנה לנאשמים הזדמנות נאותה להתגונן מפניה. ב"כ נאשם 1 טען עוד כי העובדה שהרכב נרשם על שמו של נאשם 1 רק יומיים לפני אירוע המרדף, מכרסמת במידת ההחזקה שהייתה לנאשם ברכוש שנמצא ברכב.

3. טענות ב"כ נאשם 2

ב"כ נאשם 2 ציין אף הוא כי גם בהנחה שנאשם 1 נהג ברכב, העבירה המתאימה יותר לנסיבות האירוע היא עבירה לפי סעיף 338(א)(1), ולא עבירה של סיכון חיי אדם, ובכל מקרה לא ניתן להרשיע את נאשם 2 בעבירה זו, מפני שהוא לא נהג ברכב, ונקלע לכל האירוע שלא בטובתו כטרמפיסט. לדבריו, למרות הודאתו של הנאשם בעבירה של הסגת גבול, לא התקיימו יסודות העבירה, ולכן הוא עתר לזיכויים של הנאשמים מעבירה זו. הוא הוסיף וטען כי טענת אליבי שמסר נאשם 2 באשר לביקורו במרפאה בחורה בשעות הבוקר באותו יום לא נבדקה כראוי ע"י המשטרה.

אשר לעבירות הרכוש, טען ב"כ נאשם 2 כי נאשם 1 אישר כי כל הרכוש שהיה ברכב שיך רק לו ולאין לו קשר לנאשם 2, ויש בכך כדי לתמוך בגרסתו של נאשם 2 כי אינו מעורב כלל בעבירות הרכוש שיוחסו לו בכתב האישום. לטענתו, החזקה התכופה אינה יכולה להתייחס לעבירה שבפרט האישום השני, ואף לא לעבירה שבפרט האישום השלישי, נוכח הזמן שחלף מאירועים אלה ועד למעצרים של הנאשמים, ואף אין ראיה פורנזית שיכולה לקשור את הנאשמים לעבירות אלה. ב"כ נאשם 2 הוסיף וטען כי יש לקבל את גרסתו של נאשם 2 ביחס לנסיבות החזקה של הטלפון הגנוב ברשותו, וכי יש לפסול את כל הראיות שהוצאו מתוך הטלפון האמור, מפני שלא הוצא ביחס לכך צו חדירה למחשב. כמו כן, לטענתו לא ניתן לקבל את הראיות שהוגשו באשר לאיכונים של מכשירי הטלפון שהיו בשימוש הנאשמים. בסיום טיעוניו ציין ב"כ נאשם 2 כי בהיעדר ראיות שקושרות את מרשו לעבירות הרכוש שיוחסו לו, לא ניתן גם להרשיע אותו בעבירות של הפרת הוראה חוקית.

4. הסוגיות שבמחלוקת

למעשה ניתן להציג את הסוגיות העיקריות שבמחלוקת בין הצדדים בדרך הבאה:

הסוגיה הראשונה קשורה לעבירה של סיכון חיי אדם, והיא נחלקת לשלוש שאלות שונות: השאלה הראשונה והבסיסית ביותר היא האם אכן הנאשם 1 הוא שנהג ברכב במהלך המרדף? השאלה השנייה נגזרת ממנה לאמור: בהנחה שנאשם 1 הוא אכן הנהג, האם היה בנהיגתו כדי לבסס הרשעה בעבירה החמורה של סיכון חיי אדם? והשאלה השלישית היא, בהנחה שנאשם 1 יורשע בעבירה חמורה זו, האם יש להרשיע בה גם את נאשם 2 שישב במושב האחורי של הרכב.

הסוגיה השנייה קשורה לעבירות הרכוש, והשאלה היא האם ניתן להרשיע את הנאשמים בעבירות הרכוש שיוחסו להם בפרטי האישום השני, השלישי והרביעי, שמתייחסים לאירועים שונים בשלושה מועדים שונים, בהסתמך על כך שרכוש שנגנב באותם אירועים נמצא ברכב שבו נסעו הנאשמים, כאשר אין ראיות פורנזיות שקושרות את הנאשמים למקומות שבהם בוצעו העבירות הללו. ובמילים אחרות: האם די בראיות הנסיבתיות הקיימות בתיק, בכדי להביא להרשעת הנאשמים בעבירות הללו.

ד. דיון והכרעה - פרט האישום הראשון

הכרעה בסוגיות שבמחלוקת שפורטו לעיל, תוביל להכרעה בשאלה אם יש להרשיע את הנאשמים בעבירות שייחסה להם המאשימה בכתב האישום. להלן אדון בסוגיות הללו כסדרן.

1. זהות הנוהג ברכב

בעניין זה, ניצבות לפנינו שתי גרסאות סותרות: מן הצד האחד עדויותיהם של השוטרים שנטלו חלק במרדף, רס"ם מוטי והמתנדב שוקי על הקרקע, וסייר האוויר רס"ב פרדי מהמסוק, ומן הצד השני גרסתו של נאשם 1, להלן בפרק זה גם הנאשם, ושתיקתו הרועמת, ואולי נכון יותר לומר סירובו העיקש להתייחס לנושא, של נאשם 2.

כאמור לעיל, רס"ם מוטי ציין כי במשך כל המרדף שמר על קשר עין רציף עם הרכב הנמלט, וכי כבר בתחילת האירוע הבחין בנהג שלבש חולצה שחורה (פרוטוקול מיום 24.5.2016, עמ' 19, שורות 22 - 28), ואף זיהה אותו בוודאות כשעצר אותו בחצר הבית ברח' חרצית שאליו נמלט רגלית, על פי מבנה גופו הרזה ועל פי החולצה השחורה שלבש (שם, עמ' 22 - 23).

גם המתנדב שוקי ציין בת/7 - ההודעה שמסר במשטרה ביום 4.9.2015, כי זיהה בוודאות את הנהג לפי החולצה השחורה שלבש, ואף היה שותף לתפיסתו בחצר של בית מגורים ברח' החרצית בלהבים, שבמהלכה התבררה זהותו כנאשם 1. שוקי שב וקבע בסוף הודעתו כי זיהה בוודאות את הנהג לפי החולצה השחורה שלבש, והוא שב בעקביות על גרסתו זו גם בעדותו בבית המשפט, גם בחקירה הראשית וגם בחקירה הנגדית.

גם סייר האוויר רס"ב פרדי ציין בהודעתו ת/48, כי הבחין בחשוד לבוש בחולצת טריקו שחורה ומכנסיים שחורות שיצא מהדלת שליד מושב הנהג, וזוהה לאחר מכן כנאשם 1. יוצא אפוא כי 3 עדים שונים שנטלו חלק במרדף אחר הרכב שבו נסעו הנאשמים, זיהו בוודאות את נאשם 1 כמי שנהג ברכב במהלך המרדף, וזיהוי זה מקבל חיזוק ממשי מהעובדה שהרכב שמספרו 81-470-17, כפי שניתן לראות בלוח צילומים ת/28, רשום במשרד הרישוי על שמו של הנאשם, כעולה מת/56.

אל מול הגרסה המוצקה של השוטרים שנתמכת גם ברישום הרכב במשרד הרישוי, ניצבת הגרסה שמסר הנאשם לראשונה בעדותו בבית המשפט ביום 15.5.2017 - שנה וחצי יותר לאחר האירועים נשואי כתב האישום, מבלי שהנאשם נתן לכך הסבר מניח את הדעת. גם אם אתן אמון בטענתו כי קיבל עצה מעורך דינו לשמור על זכות השתיקה במהלך כל חקירותיו במשטרה, ולמסור את גרסתו רק בבית המשפט, עדיין לא ברור מדוע לא מסר את הגרסה המלאה בדבר המעסיק שנהג ברכב שרשום על שמו, כאשר השיב לאשמה בבית המשפט שנה ויותר לפני עדותו.

מדובר למעשה בעדות כבושה, שעל ערכה הראיית נאמר כי **"... הלכה פסוקה היא כי ערכה ומשקלה של עדות כבושה מועטים ביותר, כל עוד העד לא נתן הסבר מניח את הדעת לשאלה מדוע כבש את עדותו ומדוע החליט לחשפה בשלב מאוחר... כלל ראייתי זה חל גם על עדותו של נאשם במשפט..."** (ע"פ 4297/98 הרשטיק נ' **מדינת ישראל** פ"ד נד(4) 673, 688 (2000)).

זאת ועוד, על המשמעות הראייתית שיש לבחירתו של נאשם לשמור על זכות השתיקה בחקירותיו נאמר כי **"...נאשם אשר שתק בחקירתו ובחר למסור גרסה בבית משפט, שתיקתו בחקירה עלולה להיות לו לרועץ ולחזק את ראיות התביעה נגדו..."** (ע"פ 11068/08 **מדינת ישראל** נ' **סנקר** (פורסם בנבו, 12.7.2010) פס' 28). עוד נאמר כי **"...לשתיקת הנאשם ניתן משקל ראייתי כחיזוק למשקל ראיות התביעה וכסיוע במקום שהוא נדרש ... אין די בהסבר סתמי לשתיקה, והוא אינו יכול להיות נעוץ ברצון להימנע מהפללה עצמית... עצת עורך דין להימנע ממסירת עדות לא נתקבלה כהסבר סביר לשתיקה..."** (ע"פ 2132/04 **קייס** נ' **מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 28.5.2007) פס' 37 ו-40 לחוות דעתה של השופטת פרוקצ'יה).

די אפוא בעובדה שנאשם 1 לא רק שמר על זכות השתיקה בארבעת חקירותיו במשטרה, אלא גם כבש את גרסתו המלאה למעלה משנה וחצי, עד שהעלה אותה לראשונה בעדותו בבית המשפט במסגרת פרשת ההגנה, מבלי שנתן לכך הסבר הגיוני כלשהו, כדי להביא לדחיית גרסתו, מפני הגרסה הברורה והעקבית של שלושת השוטרים שהשתתפו במרדף אחרי הנאשמים, אשר נתמכת כאמור גם ברישומי הבעלות של הרכב במשרד הרישוי. זאת, אפילו אם היה מדובר בגרסה סבירה והגיונית, קל וחומר כאשר מדובר בגרסה תמוהה, שרב בה הנסתר על הנגלה, ואף יש בה סתירות מרובות.

בקצירת האומר אפרט מקצת מהתמיהות העולות מגרסת הנאשם. הנאשם סירב לגלות את שמו של המעסיק עלום השם, ובך מנע כל אפשרות מגורמי החקירה לאמת את גרסתו. הנאשם לא ידע להסביר מדוע הגיע אליו המעסיק ביום האירוע ברכב שונה מהרכב המסחרי הרגיל שמשמש אותו לעבודה, לפי גרסת הנאשם. הנאשם גם טען כי ראה את הרכב לראשונה ביום האירוע, ולא ידע להסביר כיצד נרשם הרכב על שמו יומיים קודם לכן, ואיזה אינטרס היה למישהו לרשום רכב על בעלותו בלא ידיעתו.

זאת ועוד, טענתו של הנאשם כי לא הבחין בשוטרים שהורו לרכב לעצור בכיכר הראשונה של להבים, עומדת בסתירה לא רק לעדויותיהם של השוטרים שהורו לו לעצור, אלא גם לעדותו של נאשם 2 שהיה אף הוא ברכב במושב האחורי, והבחין באותם שוטרים. כמו כן, טענתו כי המעסיק שנהג ברכב היה בדרכו לרהט, אינה מתיישבת עם העובדה שהרכב נכנס ללהבים בכיכר השנייה של להבים, והנאשם לא נתן לכך הסבר. הנאשם גם הכחיש כי נמצאו בבגדיו כפפות שחורות וכובע גרב, אף שמדובר במוצגים שנתפסו על גופו בזירה, כפי שעולה מדו"ח פעולה ת/1.

ניתן לפרט עוד ועוד תמיהות וסתירות שעולות מהגרסה הכבושה שמסר הנאשם, אולם די בדוגמאות שפורטו לעיל כדי ללמד שהגרסה שמסר הנאשם לראשונה בבית המשפט, שנה ו-8 חודשים לאחר האירוע, לא רק שהיא גרסה כבושה מבלי שניתן לכך הסבר מניח את הדעת, אלא היא אף אינה סבירה ואינה הגיונית, אינה מתיישבת עם גרסתו של נאשם 2, וחסרה פרטים בסיסיים ומהותיים במידה שאינה מאפשרת לבדוק את אמתותה.

נוכח כל האמור לעיל, אני דוחה מכל וכל את הגרסה התמוהה של הנאשם, ונותן אמון מלא בגרסה שמסרו שלושת השוטרים שנטלו חלק במרדף אחר הרכב הנמלט, אשר לפיה נאשם 1 זוהה בוודאות, על פי לבושו ועל פי קשר עין רציף שנשמר אותו במהלך המרדף, כמי שנהג ברכב הנמלט, על כל המשתמע מכך, כפי שיפורט להלן.

2. האם הנהיגה הפרועה במהלך המרדף מהווה עבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה?

סעיף 332 לחוק העונשין קובע כהאי לישנא:

סיכון 80

העושה אחת מאלה, בכוונה לפגוע בנוסע בנתיב תחבורה או כלי תחבורה או לסכן את בטיחותו, דינו - מאסר עשרים שנים:

...

(2) מטפל בנתיב תחבורה או כלי תחבורה או בכל דבר שעליהם או בקרבתם בדרך שיש בה כדי לפגוע בשימוש החופשי והבטוח של נתיב התחבורה או כלי התחבורה או בבטיחותו של נוסע כאמור או כדי לסכן את השימוש או הבטיחות האמורים;

היסוד העובדתי הנדרש להרשעה בעבירה זו ברור: עשיית מעשה בנתיב תחבורה, שיכול לפגוע בשימוש החופשי והבטוח בנתיב התחבורה או לסכן את המשתמשים בו.

על היסוד הנפשי הנדרש בעבירה זו נאמרו הדברים הבאים:

עבירה זו היא עבירת התנהגות שהיסוד הנפשי הנדרש לקיומה הוא מטרה של העושה לגרום לתוצאות המעשה. לשם התקיימות העבירה על המדינה להוכיח כי העושה שאף לכך שתתממש פגיעה בנוסע או בכלי תחבורה (ראו: ע"פ 217/04 אלקורעאן נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 29.6.2005) (להלן: עניין אלקורעאן)). בעניין אלקורעאן נקבע כי הלכת הצפיות חלה בעבירה של סיכון חיים. פירוש הדבר הוא שניתן להרשיע בעבירה זו גם "נהגים הנוהגים באופן מסוכן הפועלים ברמה של צפיות בדרגה קרובה לוודאי כי חייהם של חפים מפשע יסוכנו בכביש"... העבירה לפי סעיף 332(2) לחוק העונשין אינה עבירת תוצאה ואין לשם התקיימותה דרישה לגרימת נזק ממשי.

(ע"פ 1214/08 פאיז אלעאס נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 15.12.2008), פס' 7).

על הטענה של ב"כ הנאשמים כי ראוי היה לייחס לנאשמים עבירות אחרות פחותות בחומרתן, ניתנה בעניין אלקורעאן התשובה הבאה:

עבירות העוסקות בנהיגה בדרך נמהרת או רשלנית (כדוגמת סעיף 338 לחוק העונשין) מטפלות בנהג הסביר, הממוצע, שבשל נסיבות שונות מבצע עבירה בזמן נהיגה. עבירה לפי סעיף 332(2) לעומת זאת, מטפלת בנהג שאינו 'תמים'. היא מתמקדת בנהג שידע על הפסול בהתנהגותו, ולמרות כן לקח סיכון ביודעין לפגיעה באנשים חפים מפשע, אשר צפויים להינזק כתוצאה מנהיגתו הפרועה. (עניין אלקורעאן לעיל, פס' 13 לפסק דינו של הנשיא ברק).

על רקע האמור לעיל, אבחן את הנסיבות שלפנינו. הקביעה שצוינה לעיל בדבר דחיית גרסתו של נאשם 1, ומתן אמון מלא בגרסתם של השוטרים רס"ם מוטי והמתנדב שוקי, מביאה למסקנה כי נאשם 1 הבחין היטב בכך ששוטרים הורו לו לעצור בכיכר המזרחית של להבים. מסקנה זו נתמכת גם בעדותו של נאשם 2 שישב במושב האחורי של הרכב וכן הבחין באנשים שהורו לנהג הרכב לעצור. למרות זאת, נאשם 1 החל בנסיעה מהירה כדי להימלט מהשוטרים, שעד מהרה נכנסו לניידת ודלקו בעקבותיו.

השוטרים הללו העידו כי במהלך המרדף הפעילו אור כחול מהבהב וסירנה, ואף כרזו לרכב הנמלט, ולכן אין ספק שנהג הרכב ידע היטב שהמשטרה בעקבותיו, ולמרות זאת המשיך בנהיגתו הפרועה. כמו כן, אישרו השוטרים בעדותם את הפרטים המפורטים בכתב האישום, ובכלל זה את העובדה שסמוך לפני הכיכר של כביש 6, עקף הרכב הנמלט שורה

של כלי רכב, למרות שבנתיב הנגדי נסע רכב פרטי, שנאלץ לסטות לשולים כדי למנוע התנגשות ברכב הנמלט, כעולה מסעיף 12 לכתב האישום. אירוע דומה מתואר בסעיף 15 לכתב האישום, אשר בו מתוארת עקיפה נוספת של הרכב הנמלט, אשר בעקבותיה משאית שנסעה בנתיב הנגדי נאלצה לסטות לשולים בכדי למנוע התנגשות.

בהמשך, בכניסה ללהבים, נאשם 1 לא ציית לתמרור עצור, ופנה בפראות שמאלה לתוך להבים, ובכך סיכן ג'יפ מסוג מיצובישי, שנאלץ לבלום בפתאומיות ולסטות מדרכו בכדי למנוע התנגשות ברכב הנמלט, כעולה מסעיף 17 לכתב האישום. אירועים דומים של סיכון כלי רכב אחרים שנסעו בכביש, מתוארים גם בסעיפים 18 ו-19, כאשר באירוע האחרון הרכב הנמלט התעלם מתמרור אין כניסה, ונסע בכביש חד סטרי סמוך למרכז המסחרי בלהבים, בניגוד לכיוון התנועה, תוך גרימת סכנה לרכב שנסע בהתאם לתמרורים המוצבים במקום, ונאלץ לסטות לצד הכביש בכדי למנוע התנגשות.

מדובר אפוא במקרה מובהק של נהג שמודע לפסול בהתנהגותו, ומסכן באופן מודע כלי רכב אחרים שנוסעים בכביש, בכמה וכמה הזדמנויות שנקרו בדרכו, ודי בכך כדי לקיים גם את היסוד העובדתי, ובהתאם להלכת הצפיות - גם את היסוד הנפשי, הנדרשים להרשעה בעבירה זו.

המסקנה המתבקשת מכל האמור לעיל היא כי עלה בידי המאשימה להוכיח מעל לכל ספק סביר, את אשמתו של נאשם 1 בעבירה זו של סיכון חיי אדם במזיד בנתיב תחבורה, ולכן אני מרשיע את נאשם 1 בעבירה על פי סעיף 332(2) לחוק העונשין.

3. האם יש להרשיע גם את נאשם 2, שלא נהג ברכב, בעבירה של סיכון חיי אדם?

בכדי לבחון את שאלת אשמתו של נאשם 2 (להלן בפרק זה גם הנאשם) בעבירה של סיכון חיי אדם, למרות שהוא לא נהג ברכב, יש לבחון תחילה את נסיבות הימצאותו של הנאשם בתוך הרכב.

ההלכה בדבר חזקה תכופה

אין מחלוקת כי בתוך הרכב נמצאו כלי פריצה, כפי שעולה מחוות דעת מומחה ת/57. כמו כן, אין מחלוקת כי נמצאו בתוך הרכב גם חפצים שונים שנגנבו שעות אחדות קודם לכן מפריצה לבית של משפחת לייבוביץ במרכז שפירא, כמפורט בפרט האישום הרביעי, ובכלל זה שני טלפונים ניידים ומחשב נייד, כפי שעולה מהודעתה של גב' לייבוביץ מיום 6.9.2015 - ת/39, אשר זיהתה את החפצים שנגנבו מביתה ביום 3.9.2015 לפנות בוקר.

יוצא אפוא כי נאשם 2 היה ביחד עם נאשם 1 ברכב שנמצאו בו גם כלי פריצה וגם חפצים שונים שנגנבו זמן קצר קודם לכן. העובדה שנאשם 2 אינו הבעלים הרשום של הרכב, בשונה מנאשם 1, אין בה כדי ללמד על היעדר זיקתו של נאשם 2 לחפצים שנמצאו בתוך הרכב. סעיף 34כד לחוק העונשין מגדיר את המונח "החזקה" במילים הבאות: "שליטתו של אדם בדבר המצוי בידו, בידו של אחר או בכל מקום שהוא, בין שהמקום שייך לו ובין אם לאו; ודבר המצוי בידם או בהחזקתם של אחד או כמה מבני חבורה בידיעתם ובהסכמתם של השאר יראו כמצוי בידם ובהחזקתם של כל אחד מהם ושל כולם כאחד".

על רקע זה, נקבע בפסיקה כי "... כאשר מספר אנשים מצויים במכונית, והמשטרה מגלה באותה מכונית כמות של סם, הרי ניתן להסיק מכך שכל נוסעי המכונית החזיקו בסם בצוותא, ומתוך ידיעה והסכמה, אלא אם כן הסניגוריה מצליחה לעורר ספק סביר לעניין ממצא זה..." (ע"פ 459/95 אבו-רמזאן נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(3) 775, 778). הדברים הללו שנאמרו ביחס להימצאות סמים ברכב, יפים גם להימצאות חפצים אחרים ברכב, ולכן קמה חזקה כי כל הנוסעים ברכב החזיקו ברכוש הגנוב שנמצא בו, כמו גם בכלי הפריצה שנמצאו ברכב, אלא אם עלה בידי מי מהם לעורר ספק סביר בשאלת ההחזקה של הרכוש והכלים.

יתירה מכך, בנסיבות הללו קמה גם חזקה תכופה כי מי שנמצאו ברשותו חפצים שנגנבו זמן קצר קודם לכן, מוחזק כמי שקשור לאירוע הגניבה של אותם חפצים, כפי שנוסחה ההלכה בנושא זה בע"פ 8584/13:

[...] החזקה התכופה היא חזקה עובדתית המבוססת על ניסיון החיים. על-פיה, אדם שנמצאים ברשותו טובין גנובים זמן קצר לאחר שנגנבו (היינו, בתכוף לאחר הגניבה) יוחזק כמי שגנב אותם או למצער קיבל אותם לרשותו בידעו שהם גנובים. זוהי חזקה הניתנת לסתירה, ונבחנת בהתאם למכלול נסיבות העניין. הנאשם יכול להפריכה על-ידי הצעת הסברים חלופיים להימצאותם של הטובין הגנובים בידיו... יתרה מכך, גם מקום בו קמה החזקה התכופה, והנאשם לא הצליח לסתור אותה, אין הדבר מחייב את בית המשפט להרשיע את הנאשם, והוא יעשה כן רק כאשר השתכנע כי הוסר כל ספק סביר בנוגע לכך שהנאשם אכן ביצע את העבירה שיוחסה לו [...]
(ע"פ 8584/13 לואי שטארה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 30.6.2014), פס' 22).

השאלה היא אפוא האם עלה בידי נאשם 2 לעורר ספק כלשהו בדבר זיקתו לרכוש הגנוב שנמצא ברכב. בכדי להשיב על כך, יש לבחון את גרסתו של נאשם 2.

דחיית גרסתו של נאשם 2

נאשם 2 אמנם טען כי היה טרמפיסט ברכב, וכי הצטרף לנסיעה רק דקות אחדות קודם לכן בעת שהמתין לטרמפ בכניסה לחורה, ולכן אין לו כל קשר לחפצים שנמצאו ברכב, אולם הגרסה שמסר אינה סבירה, וגדושה בסתירות פנימיות, ולכן לא ראיתי לתת בה אמון, ואני דוחה אותה מכל וכל.

להלן אפרט מקצת מהסתירות והפרכות בגרסתו של נאשם 2: באמרותיו במשטרה ת/13 ות/14 ציין הנאשם כי עלה כטרמפיסט לרכב שבו נסע נאשם 1 בכניסה לחורה, אולם בעדותו בבית המשפט נוסף פרט חשוב שלא בא זכרו קודם לכן, כי יום קודם לכן בא נאשם 1 לביתו, ונתן לו טלפון נייד חדש, במקום טלפון נייד ישן מסוג נוקיה שאבד לו, בתמורה ל-800 ₪ שהיה אמור לשלם לו למחרת היום. גרסה חדשה זו, בנוסף להיותה גרסה כבושה, עומדת בסתירה גמורה לדברים שמסר בחקירתו במשטרה, כי ביום האירוע לא היה לו טלפון נייד מזה שבוע ויותר, מאז שהמכשיר שהיה לו אבד (ת/14 עמ' 4 שו' 77 ואילך).

יתירה מזו, גם גרסה זו שנמסרה לראשונה בחקירה הראשית של הנאשם ביום 15.5.2017, שונתה בחקירה הנגדית שנערכה כחודשיים לאחר מכן, ביום 20.7.2017, אשר בה טען הנאשם כי טעה בתאריך שמסר בחקירה ראשית באשר למועד קבלת הטלפון הנייד מנאשם 1, וכי המועד הנכון שבו ביקר נאשם 1 בביתו ומסר לו טלפון נייד חדש הוא יומיים

קודם ליום האירוע של המרדף, דהיינו ביום 1.9.2015. ההסבר שמסר נאשם 2 כי בזמן שחלף ממועד החקירה הראשית חשב שוב על הנושא והגיע למסקנה שטעה, מעורר תמיהה בלשון המעטה. ההסבר הסביר יותר לשינוי התכופ בגרסאותיו של הנאשם הוא ניסיונו של הנאשם להתאים את גרסתו לממצאים שעולים מהראיות שהוטחו בפניו, ובכלל זה העובדה שהוא עשה שימוש בטלפון הנייד כבר ביום 1.9.2015, ולכן הוא נאלץ לשנות את הגרסה בהתאם.

בכך לא תמו ההתפתחויות בגרסת הנאשם. וכך, בהמשך החקירה הנגדית, כשעומת עם העובדה שממחקר תקשורת עולה שנעשה שימוש בסיים ביום 29.8, טען לראשונה כי נאשם 1 היה אצלו בבית עוד לפני 1.9 ובביקור זה לקח טלפון ישן מסוג גלקסי ואת כרטיס הסיים, ואולי הוא השתמש בו במועד שעלה ממחקר התקשורת (עמ' 293 לפרוטוקול שו' 17 ואילך). לפי גרסה חדשה זו, שלא בא זכרה קודם לכן, הביקור ביום 1.9 היה ביקור שני, יומיים - שלושה לאחר הביקור הקודם, ונאשם 1 הגיע אליו עם אדם נוסף שלא הכיר, ואמר לו שלא ניתן לתקן את הגלקסי, והביא לו את ה-LG. ראוי לציין כי קיומו של אדם נוסף בביקור זה, לא נזכר קודם לכן, ויש בכך עוד שינוי, או התפתחות, בגרסה של הנאשם - ככל הנראה בכדי להתאים את גרסתו לגרסה של נאשם 1 - שכאמור מתפתחת בהתאם לצורך ולאינטרס באותו זמן, והקשר בינה ובין האמת רעוע ביותר.

זאת ועוד, הגרסה של הנאשם כי בתוך השקית שנשא עמו בעת שעלה כטרמפיסט לרכב שבו היה נאשם 1, היו בגדים שנועדו לשימוש בחדר כושר, וכי הכפפות השחורות שהיו שם נועדו להרמת משקולות, אינה סבירה ואינה הגיונית, לא רק מפני שמדובר בכפפות צמר שאינן מתאימות למטרה זו, אלא מפני שהנאשם לפי גרסתו עדיין לא הכיר את חדר הכושר ברהט, והיה בדרכו להתרשם מהמקום לראשונה (ת/13 עמ' 4 שו' 91), ואף לא היה ברשותו אישור רפואי שנדרש לטענתו, ולכן תמוה שהוא כבר מגיע מצויד עם כפפות שמיועדות להרמת משקולות. גם טענתו של הנאשם כי הבגדים והנעלים שהיו בשקית היו מסריחים, ולכן שם אותם בתא המטען (ת/14 עמ' 3 שו' 58), אינה מתיישבת עם הגרסה כי מדובר בבגדים שנועדו לאימון כושר. הנאשם נשאל על כך בחקירתו, ותשובתו כי הוא עני (שם, שו' 66) אינה סבירה מפני שגם אדם עני יכול לדאוג שהבגדים שהוא מביא עמו לחדר כושר יהיו נקיים ונעימים.

הנאשם לא הביא כל תימוכין ראייתיים לגרסתו, לא באשר לשהותו בבית אמו באותו לילה שבין 2.9 ל-3.9, ולא באשר לביקורו במרפאה בחדר כושר לפני שעלה לטרמפ עם נאשם 1. הגרסה כאילו הגיע למרפאה בתחילת היום ונאמר לו כי הרופא יצא, אינה סבירה על פניה. ואכן, בירור שערך עד תביעה 11 החוקר רס"ם אלעד אברהם מול המרפאה, העלה כי גם במועד זה היה רופא שהגיע בשעה 08:00, וכי ככלל, אין אף איש צוות שעומד בכניסה למרפאה ומעדכן אנשים בעניין נוכחות הרופא או דברים כיוצא באלה.

למעשה, העובדה שגם אצל נאשם 1 נמצאו כפפות ופרטי לבוש נלווים, מחזקת את עמדת המאשימה כי הכפפות שהיו ברשותו של נאשם 2 לא נועדו לשימוש בחדר כושר, אלא היו חלק מהציוד ששימש את הנאשם לביצוע עבירות הרכוש, ביחד עם נאשם 1, כפי שמיוחס להם בכתב האישום. גם שקריו של הנאשם והגרסה המתפתחת כפי שפירטתי בהרחבה לעיל, מחזקים את הטענה כי לא מדובר בטרמפיסט תמים שנקלע לרכב שלא בטובתו, וכך גם העובדה שהנאשם נמלט מהרכב לאחר שהרכב נעצר, ואף הסתתר בחצר גן הילדים הסמוך. אם היה מדובר בטרמפיסט תמים כטענתו, לא הייתה לו כל סיבה לנהוג כפי שנהג, ולא היה בפיו של הנאשם הסבר מניח את הדעת להתנהגות זו.

מכל הטעמים הללו, לא ראיתי לתת אמון בגרסתו של נאשם 2, וכפי שצינתי לעיל, באתי לכלל מסקנה כי יש לדחות את גרסתו מכל וכל. בנסיבות אלה, עומדת לחובתו של הנאשם החזקה התכופה כי החפצים הגנובים שנמצאו ברכב שהנאשם נסע בו, ביחד עם כלי הפריצה שנמצאו ברכב - וביתר שאת ביחד עם פריטי לבוש של הנאשם שנמצאו בשקית בתא המטען, ובמיוחד הכפפות, אשר אופייניים לביצוע עבירות רכוש - כל אלה מלמדים כי הנאשם נטל חלק בביצוע של עבירות הרכוש שבוצעו בתכוף למעצרו.

אמנם, בשונה מנאשם 1, נאשם 2 אינו רשום כבעלים של הרכב הנמלט, אולם הראיות הנסיבתיות שפורטו לעיל מלמדות על כך שהימצאותו של הנאשם ברכב בעת ההימלטות מהמטרה, לא הייתה מקרית כטענתו, אלא הייתה חלק מהאירוע הפלילי המפורט בפרט האישום הרביעי, של הפריצה לבית במרכז שפירא, אשר התרחש כמה שעות קודם לכן. הרכוש הגנוב שהיה ברכב, בין היתר כתוצאה מאותה התפרצות, הוא שגרם ככל הנראה לנאשם 1 להימלט מהמטרה בנהיגה פראית, בניסיון למלט את עצמו מידה של המטרה, בהמשך לאירוע הפריצה, שגם נאשם 2 נטל בו חלק.

אשמתו של נאשם 2 בעבירה של סיכון חיי אדם

על רקע האמור, נשאלת השאלה האם ניתן להרשיע את נאשם 2 גם בעבירה של סיכון חיי אדם, כאשר אין מחלוקת כי נאשם 2 לא נהג ברכב? שאלה דומה נדונה בעבר בנסיבות דומות, אף כי ביחס לעבירה קלה יותר של מעשה פזיזות ורשלנות בנהיגת רכב בדרך ציבורית לפי סעיף 338(א)(1) לחוק העונשין, בע"פ 5751/98. באותו עניין נסעו שלושת המערערים ברכב שהנהג שלו נסע במהירות גבוהה מהמותר, לא ציית להוראה לעצור במחסום משטרה, והמשיך בנהיגה פרועה, תוך שהוא נמלט מניידת שדלקה בעקבותיו וסימנה לו לעצור, עד שנעצר במחסום משטרה נוסף, לאחר שנורו לעברו יריות אזהרה. בערכאה הדיונית הורשעו כל המערערים גם בעבירה של נהיגה פזיזה ורשלנית, אף שרק אחד מהם נהג ברכב, וערעור שהגיש אחד המערערים שלא נהג, כנגד הרשעתו בהכרעת הדין גם בעבירת הנהיגה, נדחה ברוב דעות.

בית המשפט העליון חזר על הממצאים של הערכה הדיונית כי שלושת הנאשמים מסרו עדויות כוזבות ביחס למסלול נסיעתם בסמוך לתחילת מרדף המשטרה, מסרו גרסה שקרית באשר למטרת נסיעתם, ואף התנגדו בכוח למעצרים. על רקע זה, אושרה קביעתו של בית המשפט המחוזי כי "... (כל) השלושה 'היו שותפים להגשמת תכנית פלילית שתוכננה באופן ספונטני להימלט מכוחות המשטרה שרדפו אחריהם, כדי להציל את נפשם ממעצר וכליאה. את התכנית הזו הגשימו בדרך של בריחה ממרדפי המשטרה ובאמצעות ביצוע עבירות נלוות שונות אגב בריחה זו'. לפיכך, הוסיף בית-המשפט (המחוזי) וקבע, כי 'מעורבותם מצויה, אכן, 'במעגל הפנימי' של ביצוע העבירות ולא מחוץ למעגל זה'" (ע"פ 5751/98 וואיל זיר נ' מדינת ישראל, פ"ד נג(2) 712, 719). לכן, אישר בית המשפט העליון גם את הרשעתם של שני הנוסעים האחרים שלא נהגו ברכב, כמבצעים בצוותא של הנהיגה הרשלנית, בהיותם חלק מהמעגל הפנימי של ביצוע העבירה.

עיקרון דומה נקבע בע"פ 7632/05, אשר בו אישר בית המשפט העליון את הרשעתו של נוסע שאינו נהג בעבירה של סיכון חיי אדם, לאחר שקבע כי נוכחותו של אותו נוסע ברכב לא הייתה כזו של מי שאינו קשור לביצוע העבירה, אלא היא יכולה ללמד על שותפות בנהיגה הפרועה והמסוכנת עד לעצירת הרכב. באותו פסק דין, הנוסע תקף שוטר לאחר שהרכב נעצר, ובית המשפט ראה בכך "... ביטוי למודעותו לדרך הנהיגה, ולתמיכתו בה..." (ע"פ 7632/05).

ג'ומעה אלאטרש נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 2.8.2006).

העיקרון שעולה מפסקי הדין הללו הוא שניתן להרשיע גם מי שאינו נוהג ברכב, בעבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, כאשר עסקינן במי שנמצא במעגל הפנימי של העשייה העבריינית, ביחד עם הנוהג ברכב, וכזה הוא למעשה נאשם 2. כאמור לעיל, באתי לכלל מסקנה כי אין לתת אמון בגרסתו של נאשם 2, ואף קבעתי כי בנסיבות העניין, עומדת לחובתו חזקה תכופה בדבר מעורבותו בעבירות הרכוש שקשורות לחפצים הגנובים שנמצאו ברכב. לכאורה די בכך כדי להביא להרשעתו של נאשם 2 גם בעבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה.

עם זאת, בנסיבות העניין, אני סבור כי לא ניתן לראות בנאשם 2 מבצע בצוותא רגיל, לפי סעיף 29(ב) לחוק העונשין, מפני שלא נטען, וודאי שלא הוכח, כי הנסיעה הפרועה של נאשם 1 כדי להימלט מהמשטרה, הייתה חלק מהתכנית העבריינית שנאשם 2 היה שותף לה. הראיות הנסיבתיות מלמדות על כך שנאשם 2 היה שותף לתכנית העבריינית של עבירות הרכוש, ואף היה במעגל הפנימי של ביצוע העבירות הללו, ואילו העבירה של סיכון חיי אדם, היא עבירה נוספת ושונה מעבירות הרכוש שהיו בתכנון העברייני המקורי של השניים. לכן, הבסיס המשפטי שמאפשר את הרשעתו של נאשם 2 בעבירה של סיכון חיי אדם, הוא לפי סעיף 34א(1) לחוק העונשין אשר זה לשונו:

34א. (א) עבר מבצע, אגב עשיית העבירה, עבירה שונה ממנה או נוספת לה, כאשר בנסיבות העניין, אדם מן היישוב יכול היה להיות מודע לאפשרות עשייתה -
(1) יישאו באחריות לה גם המבצעים בצוותא הנותרים; ואולם, נעברה העבירה השונה או הנוספת בכוונה, יישאו המבצעים הנותרים באחריות לה כעל עבירה של אדישות בלבד;

על דרך יישומו של סעיף 34א(א) הנ"ל נאמר בפסיקה כי "... כאשר עסקינן במבצעים בצוותא הנחת היסוד של סעיף 34א(א) לחוק היא שהעבירה הנוספת שנעברה בידי אחד המבצעים לא נכללה בתכנית המשותפת, וכי השותפים האחרים לביצוע העבירה המקורית לא היו מודעים לאפשרות ביצועה, שאלמלא כן הייתה נקבעת אחריותם מכוח דיני השותפות לביצוע עבירה...

שאלת קיומה של צפיות בכוח לביצועה של עבירה שונה או נוספת נבחנת נוכח נסיבותיו הקונקרטיות של המקרה הנתון - האם בפועל יכולה הייתה להתקיים צפיות שכזו... (ע"פ 7637/05 שלמה יוסף נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 5.7.2007), עמ' 28).

בנסיבות שלפנינו, אני סבור כי כל אדם סביר מן היישוב יכול היה לצפות כי מי שנוהג ברכב שיש בו רכוש גנוב, יעשה כל שניתן בכדי להימלט מהמשטרה, לבל ייתפס בקלקלתו. מדובר אפוא בעבירה שאמנם שונה מהעבירות שבתכנית העבריינית המקורית, ועם זאת - עבירה שכל אדם מן היישוב, ונאשם 2 בכלל זה, יכול היה להיות מודע לאפשרות עשייתה, כתוספת לעבירות שהיו כלולות בתכנית המקורית, ודי בכך כדי לבסס את קיומו של היסוד הנפשי הנדרש להרשעה בעבירה זו.

נוכח כל האמור לעיל, התוצאה היא כי אני מרשיע את נאשם 2 בעבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה כמבצע

בצוותא לפי סעיף 332(2) ביחד עם סעיף 34א(א)(1) לחוק העונשין.

4. העבירה של הסגת גבול

שני הנאשמים הודו בעת שנתנו מענה לכתב האישום, בעבירה של הסגת גבול, כעולה מהפרוטוקול מיום 20.3.2016, עמ' 10-11. למרות זאת, טען ב"כ נאשם 2 בסיכומיו כי לא התקיימו יסודות העבירה של הסגת גבול, מפני שלא התקיימה אף אחת מהחלופות שנזכרות בסעיף, ולכן הוא ביקש למעשה להתיר לנאשם לחזור בו מהודאתו בעבירה זו (עמ' 364 לפרוטוקול מיום 22.10.2017, שו' 16 ואילך). ראוי לציין לעניין זה כי בעת המענה לכתב האישום, היה נאשם 2 מיוצג ע"י סניגור אחר.

בכל מקרה, לא מצאתי הצדקה לכך שטענה זו עולה רק במועד הסיכומים, לאחר תום שמיעת הראיות, ולא מצאתי כל הצדקה להתיר לנאשם לחזור בו מהודאתו, בשלב כה מאוחר של ניהול המשפט.

למעלה מן הצורך אציין כי טענתו של ב"כ נאשם 2 גם אינה נכונה לגופה. סעיף 447(א) לחוק העונשין קובע כך: "העושה אחת מאלה כדי להפחיד מחזיק בנכס, להעליבו, להקניטו או לעבור עבירה, דינו - מאסר שנתיים: (1) נכנס לנכס או על פניו; (2) לאחר שנכנס כדי לנכס נשאר שם שלא כדין". הנה כי כן, אחת החלופות היא כניסה לנכס שלא כדין על מנת לעבור עבירה, וזה בדיוק מה שעשה נאשם 2, כמו גם נאשם 1, אשר כל אחד מהם נכנס לרשות היחיד שלא כדין, בכדי לבצע עבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, אשר בביצועה הודה ב"כ נאשם 2, כעולה מהמשך הדיון (עמ' 366 לפרוטוקול שם, שו' 19), ובכך התקיימו גם היסוד העובדתי וגם היסוד הנפשי הנדרשים להרשעה בעבירה זו.

סיכומם של דברים, כי שני הנאשמים מורשעים על פי הודאתם בעבירה של הסגת גבול, לפי סעיף 447(א) לחוק העונשין, שבה כאמור הודו בעת מתן המענה לכתב האישום.

5. יתר העבירות שבפרט האישום הראשון

כאמור לעיל, שני הנאשמים נמלטו ברכב שבו נסעו בפראות, מניידת שדלקה בעקבותיהם, לאחר שלא צייתו להוראות שוטרים לעצור במחסום משטרה, וגם לאחר שהרכב נעצר, שני הנאשמים נמלטו רגלית מהשוטרים, בידיעה ברורה שמדובר בשוטרים שמבקשים לעצור אותם בתכוף לביצוע עבירות על ידם. בנסיבות אלה, התקיימו אצל שני הנאשמים גם היסוד העובדתי וגם היסוד הנפשי הנדרשים להרשעה בעבירה זו, ולכן אני מרשיע את שני הנאשמים בעבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין.

אשר לעבירה של החזקת כלי פריצה, כפי שציינתי לעיל, ההלכה היא שכאשר מספר אנשים מצויים במכונית, והמשטרה מגלה באותה מכונית כמות של סם, ניתן להסיק מכך שכל נוסעי המכונית החזיקו בסם בצוותא, מתוך ידיעה והסכמה, והלכה זו יפה גם ביחס להחזקת כלי פריצה בנסיבות דומות. מכאן נובעת המסקנה כי התקיימו אצל שני הנאשמים גם היסוד העובדתי וגם היסוד הנפשי הנדרשים להרשעה בעבירה זו, ולכן אני מרשיע את שני הנאשמים בעבירה של החזקת

מכשירי פריצה, לפי סעיף 409 לחוק העונשין.

אשר לשלושת העבירות שמיוחסות לנאשם 1 לבדו בפרט האישום הראשון, הנאשם הוא הבעלים הרשום של הרכב כעולה מת/56, ואינו מופיע בקובץ מחזיקי רישיונות נהיגה כעולה מת/55. בעת מעצרו לא היה רישיון לרכב, ואף לא תעודת ביטוח חובה, ולכן נאשם 1 לבדו מורשע בשלושת העבירות שמיוחסות לו בפרט האישום הראשון.

ה. דיון והכרעה - יתר פרטי האישום

אין חולק על כך שברכב שבו נסעו הנאשמים נמצא רכוש גנוב, שכולל בין היתר טלפונים ניידים מסוגים שונים, מחשבים ניידים, ורכוש נוסף. פריטי הרכוש השונים זוהו ע"י בעליהם כרכוש שנגנב מהם בשלושה אירועים שונים, שמתוארים בפרטי האישום השני, השלישי והרביעי. כאמור לעיל, קמה לחובתם של הנאשמים חזקה תכופה שקושרת אותם לעבירות הרכוש שהביאו להוצאת פרטי הרכוש שנמצאו ברכב מידי בעליהם. עם זאת, אין בחומר הראיות אף ראיה ישירה שקושרת מי מהנאשמים לעבירות הרכוש הללו. האם די בכך כדי להביא להרשעת שני הנאשמים בכל עבירות הרכוש שמיוחסות להם בכתב האישום?

1. הרשעה על פי ראיות נסיבתיות

אני סבור כי יש בחומר הראיות, ראיות נסיבתיות די והותר, שיש בהן כדי לקשור את שני הנאשמים לעבירות הרכוש שמיוחסות להם בכתב האישום, כפי שיפורט להלן. אולם בטרם אפרט את הראיות הללו, אביא בקצרה את ההלכה בעניין הרשעה על פי ראיות נסיבתיות, כפי שנוסחה בעניין חזן:

[...] כידוע, היעדר ראיות ישירות אינו מוביל בהכרח לזיכוי של נאשם, ובית המשפט מוסמך להרשיע נאשם בפלילים על בסיס ראיות נסיבתיות בלבד - ככל שדי בהן כדי להוביל לידי מסקנה כי אשמתו הוכחה מעבר לכל ספק סביר. כידוע, ראיות נסיבתיות אינן מוכיחות במישרין את העובדות הטעונות הוכחה, אולם ייחודן טמון בכך שהן משמשות להסקת מסקנה בנוגע לאפשרות התקיימותן של עובדות אלה - המבוססת על עקרונות לוגיים, ניסיון החיים והשכל הישר; ועיקר כוחן של הראיות הנסיבתיות הוא במשקלן הכולל ובהצטרפותן למארג אחד ... לאורך השנים השתרש בפסיקה מתווה לבחינתן של ראיות נסיבתיות באמצעות בדיקה תלת-שלבית... בשלב הראשון, על בית המשפט לבחון כל ראיה נסיבתית כשלעצמה ולקבוע אם יש בה כדי לבסס ממצא עובדתי מסוים, תוך הערכת עוצמתה ומהימנותה. בשלב השני, בית המשפט נדרש להתבונן במארג הראייתי השלם ולבחון אם יש בו כדי לסבך את הנאשם כך שהמסקנה הטבעית הנובעת מן הדברים היא שהוא ביצע את העבירות המיוחסות לו, וזאת לפי ניסיון החיים, ההיגיון והשכל הישר. בשלב השלישי מועבר הנטל לכתפי הנאשם על מנת שיציע הסבר חלופי הגיוני העולה בקנה אחד עם המארג הראייתי; הסבר שיש בו כדי 'לערער את אלמנט ההיסק הלוגי מן הראיות הנסיבתיות אל המסקנה המפלילה' [...].
(ע"פ 2960/14 חזן נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 18.1.2017)).

2. הטענות בדבר קבילות הראיות שהופקו מהטלפונים הניידים שנמצאו ברכב

בין הראיות הנסיבות שהמאשימה מבקשת להסתמך עליהן, קיימות גם תכתובות שהוצאו מתוך הטלפון הגנוב שהיה ברשותו של נאשם 2, אשר לטענת בא כוחו הוצאו בניגוד לחוק, בלא שניתן צו שיפוטי מתאים כנדרש בחוק. כמו כן קיימים איכונים של שיחות הטלפון, אשר לדעת ב"כ נאשם 2 אף הם אינם קבילים לאמיתות התוכן, מפני שלא הוגשו באמצעות מומחה מתאים.

באשר לחוקיות התכתובות שהוצאו מתוך מכשיר הטלפון הנייד שנמצא ברשותו של נאשם 2, לטענת ב"כ נאשם 2, הטלפון האמור לא היה כלול בצו השיפוטי שהוצא לחידרה לתוך הטלפונים הניידים שנמצאו ברכב. אודה כי הטענה אינה ברורה כלל ועיקר. בין המוצגים שהוגשו בהסכמה קיים גם קיים צו חידרה לחומר מחשב - ת/54, שמתייחס ל-6 טלפונים ניידים שנתפסו ברכבם של החשודים.

בשונה מב"כ נאשם 2, שסבר כי יש בעיה כלשהי בכך שהספרה 6 בצו נוספה בכתב יד, כעולה מהשאלה ששאל את עד תביעה 7 רס"ב שי מלול - שהיה החוקר הממונה על החקירה - בעניין זה (פרוטוקול מיום 15.1.2017, עמ' 70 שו' 14), לא שוכנעתי שיש משהו לא תקין בסימון המספר בכתב יד. על פני הדברים נראה שהשופט שחתם על הצו, הוא שרשם בכתב ידו את מספר הטלפונים שאליהם מתייחס הצו, כפי שניתן לראות באמצע העמוד השלישי של הצו, שבו נרשם משפט שלם בכתב יד שנחזה להיות כתב ידו של השופט, כי הצו מתייחס ל-6 טלפונים ניידים שנתפסו ברכב, מבלי שיש תיקון כלשהו בספרה שמתייחסת למספר הטלפונים.

אשר לטענה כי הטלפון מסוג LG-G4 אינו כלול בצו, מפני שהוא נמצא ברשותו של נאשם 2 ולא בתוך הרכב, אני סבור כי יש לדחות טענה זו מכל וכל. זאת, מפני שלא יכולה להיות מחלוקת על כך שגם הטלפון הזה היה בתחילה בתוך הרכב כמו יתר הטלפונים, והוצא ממנו על ידי נאשם 2, בעת הימלטותו מהרכב לאחר שהרכב נעצר בתוך היישוב להבים. לכן ברור שהצו מתייחס גם לטלפון הזה, וכך עולה גם ממספר הטלפונים שאליהם מתייחס הצו - שישה במספר, שכוללים גם את הטלפון שנתפס ברשותו של נאשם 2, שהרי זה המספר הכולל של הטלפונים הניידים שנתפסו ברשות שני הנאשמים, כעולה מהמזכר ת/18.

אשר לטענה בדבר הצורך בחוקר מחשב מיומן, טענה דומה עלתה בע"פ (ת"א) 61187-06-14 **קורס נ' מדינת ישראל** (פורסם בבנו, 30.3.2015), ובית המשפט פסק כי גם בהנחה שטלפון סלולארי נכנס להגדרה של מחשב, אין צורך במיומנות מיוחדת מעבר למיומנות של אדם סביר בכדי להפיק מידע מהטלפון, וכי לצורך שלפתי מסרונים "כל ילד יכול להיחשב כבעל מקצוע מיומן" כלשונה של הנשיאה ברלינר (שם, עמ' 11, פס' 8). בכל הצניעות, אני מבקש להצטרף בכל לב לקביעה זו, וגם לקריאה שעולה מפסק הדין, כי **"... יש להסדיר את נושא המכשירים הניידים בחוק, ועד אז יש מקום לסברה כי ניתן לאפשר גמישות מסוימת באשר לתנאי החיפוש, מבלי לסטות מהוראות החוק"**.

למעלה מן הצורך אציין כי גם אלמלא היה צו שיפוטי, נראה לי כי הנסיבות שלפנינו נכללות באותם מקרים חריגים, שבהם אפשר לבצע חיפוש גם בלי צו חיפוש, בהתאם לסעיף 25 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט - 1969 (להלן: הפסד"פ) אשר קובע כי **"שוטר רשאי, בלא צו חיפוש, להיכנס ולחפש בכל בית או מקום אם - (1) יש לשוטר יסוד להניח שמבצעים שם פשע, או שפשע בוצע שם זה מקרוב... - וכן אם - (4)**

השוטר רודף אחרי אדם המתחמק ממעצר או נמלט ממשמורת חוקית".

על טיבה של סמכות זו נאמר בעניין **בן חיים** כי "... הסמכות לערוך חיפוש במקום שבו בוצע פשע 'זה מקרוב' נועדה לאפשר למשטרה לתת מענה מידי לצורך באיתור ראיות הנמצאות במקום שעלולות להיעלם או להיות מושמדות בחלוף הזמן... כדי להגשים תכליות אלה חיפוש מכוח סמכות זו יכול להיערך, כפי שנקבע בפסיקה שהובאה לעיל, ללא צו שיפוטי בתוך פרק זמן של שעות ממועד קבלת הידיעה הרלוונטית..." (רע"פ 10141/06 **בן חיים** נ' **מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 6.3.2012) פס' 19).

בנסיבות שלפנינו, מדובר כאמור במרדף שהתנהל אחרי רכב שנמצאו בו בין היתר חפצים יקרי ערך שנגנבו שעות אחדות קודם לכן בפריצה שהייתה לבית במרכז שפירא, ולכן מדובר בנסיבות של פשע שבוצע זה מקרוב, שבהן ניתן לבצע חיפוש גם בלא צו שיפוטי. נוכח הימלטותו של נאשם 2 מהשוטרים שבקשו לעצור את הנאשמים, מדובר גם בנסיבות שיכולות להיכנס לגדרו של סעיף משנה 4, ומכל הטעמים הללו, באתי לכלל מסקנה כי יש לתת משקל מלא לכל הראיות שהופקו מהטלפון הנייד שנתפס ברשותו של נאשם 2, מסוג LG-G4, מספר מנוי 054-7857085, וכך גם ביחס ליתר הטלפונים שנתפסו ברכב הנמלט, ככל שהופק מהם מידע כלשהו.

אשר לאיכונים שהוגשו לתיק בית המשפט באמצעות עד תביעה מס' 23, מר יוסי ויסברג, מדובר במידע שהוגש כרשומה מוסדית, במוצגים שסומנו ת/50, ת/51 ו-ת/52, בהתאם לצווים שיפוטיים שהוצאו כדין, אשר הוגשו לתיק המוצגים וסומנו ת/15 ו-ת/16. מדובר ברשומה מוסדית, שעומדת בתנאים שנקבעו בסעיף 36 לפקודת הראיות, ולכן אני קובע כי המוצגים ת/50, ת/51 ו-ת/52 (הדיסק של מחקרי התקשורת) קבילים כראיה לאמיתות תוכנם. כמו כן, ראיתי לתת משקל מלא למסמך ת/25, אשר בו מנתח עד תביעה 7 את הנתונים שהופקו מתוך מחקרי התקשורת, מפני שניתנה לב"כ הנאשמים הזדמנות לחקור את העד בחקירה נגדית על מסמך זה, ועל יתר הפעולות שביצע בתיק, כמי שהיה אחראי על החקירה, בעדותו בבית המשפט ביום 15.1.2017.

3. מן הכלל אל הפרט

על רקע כל האמור לעיל, אפנה עתה לבחון את הראיות הנסיבתיות ביחס לעבירות הרכוש שבכתב האישום - פרטי האישום השני, השלישי והרביעי.

אין חולק שנאשם 1 הוא הבעלים הרשום של הרכב שבו נמצא הרכוש הגנוב ביחד עם כלי פריצה, וכאמור לעיל, הוכח מעל לכל ספק סביר כי הוא גם זה שנהג ברכב במהלך המרדף. גרסתו המיתממת כי הרכב אינו מוכר לו, ואין לו כל מושג כיצד הרכב נרשם על שמו, נמצאה שקרית ונדחתה מכל וכל. בנסיבות הללו, אין גם ספק כי נאשם 1 מחזיק, מכוח בעלותו על הרכב, בכל הרכוש הגנוב שנמצא ברכב, ובכלל זה הטלפונים הניידים וכן המחשבים הניידים שנמצאו ברכב.

פירוט של ששת הטלפונים הניידים נמצא במזכר ת/18 שנרשם ע"י עד תביעה 7 - רס"ב שי מלול, ותמונות של המכשירים הללו נמצאות בשבעת דפי הצילומים שהוגשו במסגרת ת/19. לכל המכשירים הללו הוצא צו שיפוטי לביצוע מחקרי תקשורת, כעולה ממוצגים ת/15 ו-ת/16, וחלק מהם גם זוהו כמכשירים שנגנבו מבעליהם, באירועים שמפורטים

בפרטי האישום 2 - 4, בעת שהוחזרו לבעליהם ע"י המשטרה, כעולה מההודעות ת/21, ת/22, ת/23, ת/39 ו-ת/40.

להלן אפרט את הנסיבות העולות מתוך מחקרי התקשורת, ביחס לכל אחד מהטלפונים הללו, בין היתר בהתאם לניתוח הנתונים ב-ת/25, לפי סדר הופעתם במזכר ת/18, ובשים לב ללוח הצילומים שמתעד את כל המכשירים הללו - ת/19.

א. ברזל מס' 358610065546974 - טלפון נוקיה שחור שהתארח עליו מנוי מס' 054-2977352: הטלפון נמצא ברכב בתוך תא הכפפות, וממחת"ק פרטנר עולה כי המנוי הנ"ל היה במכשיר בימים 2.9.2015 - 3.9.2015, שבהם בוצעו התקשרויות מהטלפון, שיחות יוצאות בלבד למנוי מס' 054-7435318. במסגרת ההתקשרויות הללו המכשיר אוכן ביום 2.9.2015 בשעה 20:13 באתר שוקת 4 שמכסה גם את היישוב חורה, וכן אוכן ביום 3.9.2015 בשעות 01:09 - 06:56 באתר עין צורים ובשני אתרים נוספים, שמכסים גם את היישוב מרכז שפירא. המידע האמור אכן עולה מאחת הטבלאות שנמצאות בתוך הדיסק ת/52.

ב. ברזל מס' 358610065526299 - טלפון נוקיה שחור שהתארח עליו מנוי מס' 054-7435318:

גם הטלפון הזה נמצא בתא הכפפות ברכב של נאשם 1, ובמזכר ת/18 נרשם בטעות כי אין בו כרטיס סים, אולם בתמונה השנייה שב-ת/19 מתועד גם כרטיס סים שמספרו כמפורט לעיל. רס"ב מלול התייחס לכך בעדותו בבית המשפט ביום 15.1.2017 בעמ' 31. מהמשך הפרוטוקול באותו עמ' עולה כי שני הטלפונים נתפסו בתוך תא הכפפות ברכב, ואין טענה כי הם גנובים. לטענת ב"כ המאשימה, מדובר בשני טלפונים מבצעיים ששימשו לביצוע עבירות הרכוש.

ג. ברזל מס' 352251054881555 - טלפון מסוג LG, שסומן ע"י המשטרה י.מ. 3.9.15 - 4, וזוהה ע"י רפאל לייבוביץ, בעלה של עדת תביעה 1, כטלפון שנגנב מביתו במרכז שפירא בפריצה לביתו ביום 3.9.2015, כעולה מ-ת/22. בין התאריכים 14.6.2015 ועד 2.9.2015, התארח במכשיר מנוי מס' 054-7792807 שאכן שייך למר לייבוביץ הנ"ל.

ד. ברזל מס' 354153065736687 - טלפון מסוג LG-G3 שבתוכו כרטיס סים מס' מנוי 054-9880571, כפי שעולה מדף התמונות השלישי ב-ת/19. זוהה ע"י עד תביעה 5 - שי גוטמן, כטלפון שנגנב מביתו ביישוב מדרך עוז, ביום 13.6.2015, כשבתוכו כרטיס סים מס' מנוי 050-4077878, והמנוי בוטל למחרת הגניבה, ביום 14.6.2015, כעולה מ-ת/23. ביחס למכשיר זה נעשו בדיקות שונות כעולה ממזכר ת/20.

ה. ברזל מס' 352583070881072 - טלפון מסוג LG-G4 שבתוכו כרטיס סים מס' מנוי 054-7857085, כפי שעולה מדף התמונות הרביעי ב-ת/19. המכשיר נמצא ברשותו של נאשם 2 בעת מעצרו, ומס' המנוי שמשויך לנאשם 2, התארח בברזל האמור החל מיום 1.9.2015 בשעה 16:53 ועד יום 3.9.2015 בשעה 23:00, כעולה מ-ת/25. יתרה מכך, המכשיר אוכן ביום 1.9.2015 בשעה 02:09 באתר 5044 שמכסה גם את היישוב ניר משה, ונמצאו בו הודעות של נאשם 2 החל מיום 1.9.2015, כעולה מהתמונות שבלוח הצילומים ת/17. המכשיר זוהה ע"י עד תביעה 4 - מרדכי ביתן, כטלפון שנגנב מביתו במושב ניר משה, בפריצה לבית ביום 1.9.2015, כעולה מ-ת/21 וכן מ-ת/40.

ו. טלפון מסוג אייפון 4, מספר ברזל לא ידוע, אשר סומן י.מ. 3.9.15 - 5, וזוהה אף הוא ע"י רפאל לייבוביץ הנ"ל, כטלפון שנגנב מביתו במרכז שפירא בפריצה לביתו ביום 3.9.2015, כעולה מ-ת/22.

עתה, אבחן את הנסיבות בהתאם לשלושת השלבים שנקבעו בפסיקה לבחינתן של ראיות נסיבתיות. משקבעתי לעיל, כי החיפוש בכל הטלפונים הניידים נעשה כחוק, וכי תוצרי החיפוש הם ראיות קבילות לכל דבר ועניין, ומשקבעתי כך גם ביחס למחקרי התקשורת, שנעשו לפי צו של בית המשפט, והוגשו באמצעות עד תביעה 23, נראה לי כי די בכך כדי לעבור את המשוכה הראשונה של בחינת הראיות הנסיבתיות, ולקבוע כי מדובר בראיות מהימנות שיש לתת בהן אמון. זאת, מפני שמדובר במידע שהופק כחוק, ולא מצאתי כל סיבה מדוע לא לתת לראיות הללו משקל מלא, על כל המשתמע מכך.

בשלב השני יש לבחון את מידת השתלבותן של הראיות הללו במארג הראייתי הכולל. לאחר בחינת מכלול הראיות, כולל המידעים שהופקו מהטלפונים הניידים, אני סבור שיש במידעים הללו כדי לחזק את הראיות נגד הנאשמים, כפי שאפרט להלן.

ראשית, האיכון של טלפון שהספרות האחרונות שלו הן 352, שהינו אחד משני הטלפונים הניידים שנמצאו בתא הכפפות ברכבו של נאשם 1, וניתן להניח שהיה בשימוש של נאשם 1, מחזק את הנטען בכתב האישום, שנאשם 1 יצא בשעות הערב המאוחרות, לאחר השעה 20:13 (ביום 2.9.2015) שבה אוכן המכשיר באזור חורה בסמוך לאזור מגוריו, לאזור עין צורים, בסמוך למרכז שפירא שבו בוצעה עבירה שבפרט האישום הרביעי, שבו אוכן הטלפון האמור, החל משעה 01:09 (ביום 3.9.2015). האיכון באזור זה או בסמוך אליו נמשך עד השעה 06:56, כשבמהלך השעות הללו, זוהו שיחות יוצאות מטלפון זה, לטלפון השני שנמצא בתא הכפפות של הנאשם, שמספרו 318.

משמע כי באותן שעות התנהלו שיחות טלפון לא מעטות, בין נאשם 1 ובין אדם נוסף, באותו אזור ובאותן שעות שבהן בוצעה פריצה, ונגנבו מביתה של עדת תביעה 1, שני מכשירי טלפון ניידים, שנמצאו שעות אחדות לאחר מכן, ברכבו של נאשם 1, לאחר מרדף של המשטרה אחר אותו רכב, שלא ציית למחסום משטרתי ונמלט בנסיעה פרועה מניידת שנסעה בעקבותיו.

שנית, מכשיר הטלפון מסוג LG-G4 שזוהה כמכשיר שנגנב מביתו של עד תביעה 4 במושב ניר משה, נמצא ברשותו של נאשם 2 בעת מעצרו, ונמצא בתוכו כרטיס סים שזוהה כשייך לנאשם 2, מספר מנוי 085 (3 ספרות אחרונות) אשר הוכנס לאותו מכשיר ביום 1.9.2015 בשעה 16:53, ואוכן כנמצא באזור ניר משה בלילה שבו נגנב המכשיר באותו יישוב, ואף הוכח כי נאשם 2 עשה שימוש במכשיר זה, כעולה מהתכתובות שהוצאו מהמכשיר החל משעות הערב במועד זה. הנסיבות הללו קושרות את נאשם 2 לאירוע הפריצה במושב ניר משה המתואר בפרט האישום השלישי.

שלישית, בתוך הרכב נמצארכוש גנוב נוסף שזוהה כשייך לעד תביעה 5, ונגנב מביתו באירוע נשוא פרט האישום השני.

כל הפרטים הללו מתווספים לנסיבות מעצרו של שני הנאשמים שפורטו בהרחבה לעיל. כאמור לעיל, הרכב שבו נסעו לא ציית למחסום משטרתי, נמלט מניידת משטרתית שדלקה בעקבותיו בנסיעה פרועה בכביש בין עירוני, באופן שסיכן משתמשים אחרים בכביש, וגם לאחר שהרכב נעצר, שני הנאשמים נמלטו רגלית וניסו להתחמק מידיהם של השוטרים שבקשו לעצורם. יתירה מכך, בתוך הרכב נמצאו כלי פריצה, ונמצא גם רכוש גנוב שזוהה ע"י בעליו וכולל פריטים אלקטרוניים יקרי ערך, שנגנבו בבעליהם באירועים שמפורטים בפרטי האישום השני, השלישי והרביעי, בנסיבות שיש בהן כדי לבסס חזקה תכופה בדבר מעורבותם שלהנאשמים בעבירות הרכוש שבוצעו בתכוף למעצרו.

בנסיבות הללו, אין ספק שהראיות הנסיבתיות משתלבות היטב עם יתר הראיות שהוכחו במהלך המשפט, ויש בהן כדי לסבך את שני הנאשמים, ולחזק את הראיות נגדם, ובכך צלחנו גם את השלב השני בדרך הבחינה של ראיות נסיבתיות.

ובאשר לשלב השלישי שבו יש לאפשר לנאשמים להציע הסבר חלופי הגיוני, שיכול לשלול את המסקנות המפלילות העולות מהראיות הנסיבתיות, כבר קבעתי לעיל כי הגרסה שמסרו הנאשמים בעדותם, אינה אמינה, רוויה בסתירות מהותיות, אינה סבירה מבחינה הגיונית, ולא ניתן לתת בה אמון. וודאי שאין בה כדי להסביר כיצד נמצא ברכב שרשום על שם נאשם 1, שגם נהג בו באופן פרוץ בניסיון להימלט מהמשטרה, רכוש גנוב, שזוהה באופן ודאי ככזה שנגנב ממקומות מסוימים, שהנאשמים נמצאו בקרבתם בעת הגניבה.

נוכח כל האמור לעיל, אני קובע אפוא כי יש לתת משקל מלא לראיות הנסיבתיות הרבות שהוכחו במהלך המשפט, וכי יש לבחון את אשמתם של הנאשמים בעבירות שיוחסו להם בכתב האישום בהתאם לראיות הללו.

4. אשמתם של הנאשמים בפרטי האישום 2-5

פרט האישום השני

פרט אישום זה מתייחס לאירוע של פריצה לבית מגורים וגניבת רכוש ממנו, שאירע ביום 13.6.2015 ביישוב מדרך עוז, ולכן התביעה מייחסת לשני הנאשמים עבירה של קבלת נכס שהושג בפשע, לפי סעיף 411 לחוק העונשין. אציין כבר בפתח הדברים כי ביחס לפרט אישום זה, המאשימה לא הצליחה להרים את נטל הראיה הנדרש לצורך הרשעת הנאשמים בעבירה זו.

אמנם קבעתי לעיל כי קיימת חזקה תכופה בדבר מעורבות הנאשמים במעשי הפריצה שמפורטים בפרטי האישום השלישי והרביעי, אולם חזקה תכופה - כשמה כן היא: תכופה למעשה העבירה. על מידת התכיפות נפסק כי "... **משך הזמן - משעת הפריצה עד למועד בו נחזה החפץ הגנוב בידי נאשם פלוני - צריך להיות כאמור תכוף, אך התכיפות לצורך זה נמדדת לפי הנסיבות...**" (ע"פ 71/76 מרילי נ' מדינת ישראל, פ"ד ל(2) 813, 824). בעניין **מרילי** אישר בית המשפט העליון את קביעת הערכאה הדיונית כי גם מרחק של חודש מיום הפריצה יכול לבסס טענה של חזקה תכופה. אולם בנסיבות שלפנינו, עסקינן בפרק זמן של כמעט שלושה חודשים, ואני סבור כי לא ניתן לטעון לחזקה תכופה ביחס לפרק זמן כה ממושך מאז מעשה העבירה.

גם הטענה כי מדובר בחפץ שהושג בפשע לא הוכחה, וודאי שלא הוכח כי מי מהנאשמים היה מעורב בביצוע פשע ביחס לטלפון הנייד, שנגנב באותו אירוע ונמצא ברכב שבו נסעו הנאשמים.

עם זאת, לא יכולה להיות מחלוקת כי מדובר בטלפון גנוב, וגם לא יכולה להיות מחלוקת כי הטלפון נמצא ברכב שרשום על שמו של נאשם 1, שגם נהג ברכב מנהג בעלים, ולכן יש להתייחס אליו כאל מחזיק כדין ברכב, וממילא גם מחזיק בכל הרכוש שנמצא ברכב. נאשם 1 לא הניח את דעתו של בית המשפט כי רכש את החזקה בנכס כדין, ובכך למעשה מתקיימים כל היסודות הנדרשים להרשעתו של נאשם 1 בעבירה של החזקת נכס חשוד כגנוב לפי סעיף 413 לחוק

העונשין.

כידוע, לפי סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי, "בית המשפט רשאי להרשיע נאשם בעבירה שאשמתו בה נתגלתה מן העובדות שהוכחו לפניו, אף אם עובדות אלה לא נטענו בכתב האישום, ובלבד שניתנה לנאשם הזדמנות סבירה להתגונן". בנסיבות שלפנינו, ב"כ נאשם 1 אישר במפורש כי הייתה לו הזדמנות סבירה להתגונן גם מפני אפשרות הרשעה בעבירה לפי סעיף 413 לחוק העונשין (עמ' 361 לפרוטוקול מיום 22.10.2017). לכן, אין מניעה מלהרשיעו בעבירה זו.

נוכח האמור לעיל, משבאתי לכלל מסקנה כי התקיימו בנסיבות שלפנינו כל היסודות הנדרשים להרשעה בעבירה של החזקת רכוש החשוד כגנוב, התוצאה היא שאני מזכה את נאשם 1 מהעבירה של קבלת נכס שהושג בפשע, ותחת זאת אני מרשיע אותו בעבירה של החזקת נכס החשוד כגנוב לפי סעיף 413 לחוק העונשין.

אשר לנאשם 2, ציינתי כבר לעיל, כי ביחס לאירוע זה שהתרחש כשלושה חודשים קודם למעצרו של הנאשמים, לא ניתן לטעון לקיומה של חזקה תכופה. הקביעה בדבר היותו של נאשם 1 מחזיק בטלפון הגנוב, נובעת מעצם היותו של נאשם זה הבעלים הרשום של הרכב, ולכן יש לאבחן אותו מנאשם 2 שלא נטען, וודאי שלא הוכח כי יש לו חלק כלשהו בבעלות על הרכב. לכן, אין כל ראיה שיכולה לקשור את נאשם 2 לרכוש הגנוב שנגנב באירוע שנזכר בפרט האישום השני, ולכן אני מזכה את נאשם 2 מהעבירה שיוחסה לו בפרט האישום השני.

פרטי האישום השלישי והרביעי

ביחס לפרטי האישום השלישי והרביעי, חלה כאמור חזקה תכופה שקושרת את שני הנאשמים לעבירות של התפרצות למקום מגורים וגניבה שיוחסו להם בפרטי אישום אלה. כמו כן, קיימות ראיות נסיבתיות למכביר, שקושרות את שני הנאשמים לעבירות הללו, ובכלל זה העובדה שהרכוש שנגנב בפרטי האישום הללו נמצא ברכב שבו נסעו הנאשמים, ובאותו רכב נמצאו גם כלי פריצה.

יתירה מכך, ברשות כל אחד מהנאשמים נמצאו גם כפפות וגם אמצעים נוספים שמשמשים לביצוע עבירות רכוש. כמו כן, האיכונים של חלק מהטלפונים הניידים שנמצאו ברכב, מלמדים על נוכחותם של הנאשמים במקומות שבהם בוצעו העבירות הללו, ובזמן שבו בוצעו העבירות, והוכח גם כי הטלפון מסוג LG-G4 שנגנב באירוע שבפרט האישום השלישי, החל להיות בחזקתו ובשימוש של נאשם 2 סמוך לאחר מעשי העבירה.

כל אחת מהנסיבות הללו, וביתר שאת המשקל המצטבר של כול הנסיבות הללו יחדיו, יש בו כדי להוכיח מעל לכל ספק סביר, כי כל אחד מהנאשמים ביצע את העבירות של התפרצות למקום מגורים וגניבה, שיוחסו לו בשני פרטי האישום הללו, ולכן התוצאה היא שאני מרשיע את שני הנאשמים בשתי עבירות של התפרצות למקום מגורים וגניבה לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, כמיוחס להם בפרטי האישום השלישי והרביעי.

פרט האישום החמישי

משקבעתי לעיל כי יש להרשיע את נאשם 2 בעבירות של התפרצות למקום מגורים וגניבה שיוחסו לו בפרטי האישום השלישי והרביעי, אין מנוס מהמסקנה שהנאשם הפר את תנאי השחרור שנקבעו לו בהחלטת ועדת השחרורים ת/65, והכוונה בעיקר לתנאי 6, אשר לפיו עליו להיות במעצר בית לילי בין השעות 22:00 ועד 06:00 למחרת, שהרי העבירות הללו בוצעו בשעות הלילה. כמו כן הנאשם הפר את תנאי 13 שלא יעבור כל עבירה. לכן, אני מרשיע את נאשם 2 לבדו בשתי עבירות של הפרת הוראה חוקית, לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין, שיוחסו לו בפרט האישום החמישי.

ו. סוף דבר

סוף דבר, בסיכום כל המסקנות שפורטו לעיל, התוצאה היא כדלקמן:

1. פרט האישום הראשון:

א. נאשם 1 מורשע בעבירה של סיכון חיי אדם במזיד בנתיב תחבורה, על פי סעיף 332(2) לחוק העונשין, ואילו נאשם 2 מורשע בעבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה כמבצע בצוותא לפי סעיף 332(2) ביחד עם סעיף 34א(א)(1) לחוק העונשין.

ב. שני הנאשמים מורשעים בעבירה של הסגת גבול, לפי סעיף 447(א) לחוק העונשין; בעבירה נוספת של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין, וכן בעבירה של החזקת מכשירי פריצה, לפי סעיף 409 לחוק העונשין.

ג. נאשם 1 לבדו מורשע בעבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה, לפי סעיף 10 לפקודת התעבורה, בעבירה נוספת של נהיגה ללא רישיון רכב, לפי סעיף 3 לפקודת התעבורה, וכן בעבירה של נהיגה ללא ביטוח, לפי סעיף 2 לפקודת ביטוח רכב מנועי.

2. פרט האישום השני

נאשם 1 מזוכה מהעבירה של קבלת נכס שהושע בפשע, ותחת זאת מורשע בעבירה קלה יותר של החזקת נכס חשוד כגנוב לפי סעיף 413 לחוק העונשין.

נאשם 2 מזוכה לחלוטין מהעבירה שיוחסה לו בפרט אישום זה.

3. פרטי האישום השלישי והרביעי

שני הנאשמים מורשעים בעבירה של התפרצות למקום מגורים וגניבה לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, בכל אחד מפרטי האישום הללו.

4. פרט האישום החמישי

נאשם 2 לבדו מורשע בשתי עבירות של הפרת הוראה חוקית, לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין, שיוחסו לו בפרט האישום החמישי.

ניתנה והודעה היום ל' ניסן תשע"ח, 15/04/2018 במעמד הנוכחים.

אהרון משניות, שופט